

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 571

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Αθήναις, 16 Ιουνίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Εν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμύλιον Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—*Καρόλου Μερουβέλ* : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.—*Εδμόνδου δὲ Ἀμίτσις* : ΙΣΠΑΝΙΑ.—*Ανγκε Βένιγκνε* : ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, μετὰ τάφρασις, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Α. Ζ.—ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ Ἑλένη παρέμενεν ὀρθία καὶ ἐδέχθη τὸν διπλοῦν ἀσπασμὸν ἐπὶ τῆς παρεΐας, τὸν ὅποιον καὶ ἀνταπέδωκε, πλὴν αἱ τόσαι θωπεΐαι τὴν ἐστενοχώρου καὶ ὑπετραύλισε :

— Θὰ μὰς συγχωρήσετε, νομίζω, διὰ τὴν κατοχὴν τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν ἐπὶ τοῦ κήπου σας ;

— Τὸ λέτε διὰ νὰ γελάσωμεν ; ἐπανάλαβεν ἐκθύμως ἡ Ἰουλία καὶ μήπως δὲν εἰξεύρετε ὅτι εὐρίσκεσθε ἐδῶ ὡς νὰ εἴθε εἰς τὸ σπίτι σας ;

Τὰς ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν καὶ ἀνήλθε τὸ πόδιον, ὅπως φωνάζη διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου :

— Πέτρε, μὴ λησμονήσης τίποτε, νὰ ἐνθυμησῶμαι, ὅτι εἶνε δέκα ἐπτὰ κόλα.

Ἐπανήλθε πάραυτα καὶ ὠμίλησε περὶ τοῦ ταξειδίου τῆς.

— Ὡ ! τί εὐχάριστον ταξειδί, καθὼς γνωρίζετε, εἰμεθα εἰς Τρουβίλλην, ἀπειρὸν πλῆθος ἐπλημμύρισεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ἀλλ' ὅτι κυρίως μὲ εὐχαρίστησε ἦτο αἱ ἐπισκέψεις, πάμπολλαι ἐπισκέψεις ! ὁ πατήρ μου καὶ ἡ Παυλίνα ἦλθαν καὶ ἔμειναν δεκαπέντε ἡμέρας, δὲν σημαίνει, ἐβιάζοντο νὰ φύγουν γρήγορα. Ἄ ! ἐλησμόνησα νὰ σας εἴπω... ὄχι, ὄχι, θὰ σας τὰ διηγηθῶ ἀργότερα.

Ἠσπάσατο καὶ ἐνηγκαλίσθη ἐκ νέου τὴν Ἰωάνναν. Εἶτα, ἀπεκατέστη σοβαρὰ καὶ ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— Μήπως μὲ ἐμαύρισεν ὁ ἥλιος ;

— Ὅχι, καθόλου, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη παρατηρήσασα αὐτήν.

Ἡ Ἰουλία εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς διαυγεῖς καὶ ἀδιαφόρους, τὰς χεῖρας εὐτραφεῖς, τὸ ὄρατον πρόσωπόν τῆς ἀξιάγαστον δὲν εἶχε γηράσει ποσῶς ὁ θαλάσσιος ἀήρ δὲν ἠδυνήθη νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὴν γαλήνην τῆς ἀδιαφορίας τῆς. Ἐφαίνετο μᾶλλον ὅτι εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ περιπάτου ἐν Παρισίοις ὅσον δὲ ἐκείνη ἐφαίνετο ὑπερχειλιζούσα ἐκ χαρᾶς, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ Ἑλένη ἐστενοχωρεῖτο, καθιστάμενη ἀκαμπτος καὶ δύστροπος. Ἐκ τοῦ μέσου τοῦ καλύμματος ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε μετακινήθῃ ποσῶς, εἶχε μόνον ἀνυψῶσαι τὴν λεπτὴν καὶ ὑποφέρουσαν κεφαλὴν τῆς μὲ τὰς χεῖρας ριγηλῶς συμμαζευμένας, ὡς ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἡλίου.

— Μετ' ὀλίγον θὰ σας φέρω καὶ τὸν Λουκιανὸν διὰ νὰ ἴδητε πόσον ἡμεγαλῶσε.

Καὶ ὅταν ἔφθασε τὸ παιδίον—τοῦ ὁποίου μόλις εἶχεν ἡ θαλαμηπόλος νίψει τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ κονιορτοῦ τοῦ ταξειδίου—τὸ περιστρέψεν ὅπως τὸ ἐπιδείξῃ.

Ὁ Λουκιανὸς ἦτο παχὺς καὶ ὀλοστρόγγυλος, ἠλιοκαυμένος, διότι καθ' ἑκάστην ἔπαιζεν εἰς τὸ ὑπαιθρον. Εἶχε δὲ ἐκ τῶν ἀσκήσεων ἀποκτήσει ὑγιεῖαν ὑπερβάλλουσαν, τὸ ἥθός του ὅμως διετηρεῖτο σκυθρωπὸν εἰσέτι, διότι μόλις πρὸ μικροῦ τὸν εἶχε νίψει, δὲν ἐπρόλαβε μάλιστα νὰ σκουπισθῇ καλῶς ἡ μία του παρεΐα ἦτο ὑγρὰ εἰσέτι, ἐνῶ ἡ ἑτέρα κατακόκκινος ὡς ἐκ τῆς προστριβῆς τοῦ χειρομακτροῦ. Ὅταν δὲ παρατήρησε τὴν Ἰωάνναν ἔστη ἔκπληκτος, ἐνῶ ἐκείνη τὸν θεώρει μὲ τὸ ἰσχνὸν καὶ ὠχρὸν πρόσωπόν τῆς ἡ μελανὴ αὐτῆς κόμη ἦν λευμένη καὶ κατήρηχτο βοστρυχώδης μέχρι τῶν ὤμων τῆς, οἱ ὠρατοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοί, πεπλατυμένοι καὶ σκυθρωποί, παρεῖχον ἀσθενικὴν ὄλως ὄψιν εἰς ὄλον τῆς τὸ πρόσωπον καὶ μῦλλον τὸν ὑπερβολικὸν καύσωνα ἠσθάνετο ἐλαφρὸν τρόμον, ἐνῶ αἱ ριγῶσαι μικραὶ χεῖρές τῆς ἐπεκτείνοντο πάντοτε ὡς ἐπὶ μεγάλης πυρᾶς.

— Λοιπὸν δὲν τρέχεις νὰ ἐναγκαλισθῆς τὴν Ἰωάνναν ; εἶπεν ἡ Ἰουλία.

Ἄλλ' ὁ Λουκιανὸς ἐφαίνετο περίφοβος καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ πλησιάσῃ μετὰ δειλίας, ἐπιμηκύνων τὰ χεῖλη, ἵνα πλησιάσῃ τὴν ἀσθενῆ, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον καὶ ἀμέσως ἀπεμακρύνθη. Τῆς Ἑλένης οἱ ὀφθαλμοὶ ἐνεπλήσθησαν δακρῶν ἔσκέπτετο πῶς τὸ παιδίον αὐτὸ νὰ τρέχῃ τόσον εὐχερῶς, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα ἐκάμπτετο, ἐὰν ἔκαμνε μόλις τὸν γύρον τοῦ λειμῶνος καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ὑπῆρχον μητέρες πολὺ εὐτυχεῖς. Ἡ Ἰουλία ἐνεβάθυνεν εἰς τοὺς διαλογισμοὺς τῆς καὶ ἐφάνη παροργισθεῖσα ἐναντίον τοῦ Λουκιανοῦ.

— Ὡ ! τὸν ἀνόητον ! .. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί τέρας ἐγένεν εἰς Τρουβίλλην.

Καὶ ἐμπερδεύετο εἰς τοὺς λόγους τῆς. Εὐτυχῶς δι' ἐκείνην, ὁ ἱατρὸς ἐπαρουσιάσθη καὶ ἐξέφυγε τῆς ἀμηχανίας τῆς, διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιφωνήσεως :

— Νὰ ὁ Ἐρρίκος.

Δὲν τὰς ἐπερίμενεν εἰμὴ τὸ ἑσπέρας, ἀλλ' αὐτὴ ἔλαβε τὸ ἕτερον τραῖνον καὶ ἐξῆγει διὰ μακρῶν πῶς κατῶρθωσε νὰ ἔλθῃ τόσον ἑνωρίς ὁ ἱατρὸς ἀκροώμενος ὑπεμεϊδία.

— Ἦλθατε τέλος, προσέθηκεν, αὐτὸ μόνον μὲ ἐνδιαφέρει.

Καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Ἑλένην ἄφωνον χαιρετισμόν. Τὸ βλέμμα του ἐπὶ μακρὸν ἔπεσεν ἐπὶ τῆς Ἰωάννας, πλὴν κατόπιν ἐφάνη θορυβηθεὶς καὶ ἔστρεψεν ἀλλαχοῦ τὸ πρόσωπον. Ἡ μικρὰ ὑπεδέχθη ψυχρῶς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ λύσσασα τὰς χεῖρας δι' ὀρμεμφύτου κινήσεως, ἤρπασε τὴν ἐσθῆτα τῆς μητρὸς τῆς, τὴν ὁποῖαν ἔσυρε πλησίον τῆς.

— ὦ! τὸν μάγκα! ἐπανελάβεν ὁ ἰατρός, ὅστις εἶχεν ἀνυψώσει τὸν Λουκιανὸν καὶ τὸν ἐφίλει ἐπὶ τῶν παρειῶν, ἀσήκωτος ἔγεινε.

— Καλά, καὶ ἐμὲ μὲ ἐλησμόνησες; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλία.

Καὶ ἐπλησίασε τὸ πρόσωπον. Τότε χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸν Λουκιανόν, μετέφερε μόνον αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου βραχίονος καὶ διὰ κλίσεως χαριστάτης ἠσπάσατο ἐπίσης καὶ τὴν σύζυγόν του.

Καὶ οἱ τρεῖς φαιδρότατα ἐμειδίωσαν.

Ἡ Ἑλένη κάτωχρος ἐσκέφθη νὰ ἀναχωρήσῃ· ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἀντέτεινε· ἐπέθυμει νὰ ἴδῃ· ἐξηκόντιζε λοιπὸν βλέμματα παρατεταμένα ἐπὶ τῶν Δεβέρλων καὶ κατόπιν ἐπανήρχετο ἐπὶ τῆς μητρὸς τῆς. Ὅταν ἡ Ἰουλία ἔτεινε τὰ χεῖλη, ὅπως τὴν ἀσπασθῇ ὁ σύζυγός τῆς, φλόξ ἐξήστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κορασίου.

— Ἐγεινε πολὺ βαρὺς, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός καὶ ἀπέθεσε τὸν Λουκιανὸν κατὰ γῆς· πῶς ἐπεράσατε λοιπὸν εἰς τὸ ταξίδι; ἦτο λαμπρόν; Ἀλήθεια! εἶδα καὶ τὸν Μαλινιώ· μοῦ διηγήθη τὰ τῆς διαμονῆς του. Πῶς τὸν ἄφησες νὰ φύγῃ ἐνωρίτερον;

— ὦ! ἦτο ἀνοικονόμητος· ἐψιθύρισεν ἡ Ἰουλία ἦτις ἐγένετο σοβαρά, καὶ τῆς ὁποίας ἡ φυσιογνωμία ἐθορυβήθη, μὰς ἐχολοσκοῦσε καθ' ἑκάστην.

— Ὁ πατήρ σου τὸν λογαριάζει διὰ τὴν Παυλίαν... πῶς δὲν τοῦ ἔκαμε λόγον ἀκόμη;

— Εἰς ποῖον; εἰς αὐτόν! τὸν Μαλινιώ! ἀνέκραξε καὶ ἐκείνη ἐκπληκτος καὶ σχεδὸν προσβεβλημένη.

Εἶτα ἐποίησεν ἔκφρασιν ἀποστροφῆς.

— Δὲν τὸν ἀφίνεις, τὸν ζιπασμένον! πόσῃν εὐχαρίστησιν δοκιμάζω, ὅπου ἔφθασα εἰς τὸ σπίτι μου.

Καὶ ἄνευ προφανοῦς συνδέσμου ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τῆς μετέπεισεν εἰς ψυχικὴν τινα εὐάρεστον διάχυσιν, σύμφωνα πρὸς τὸν ὡς χαρίεντος πτηνοῦ χαρακτήρα τῆς καὶ συνεσφίχθη πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς ἀνυψώσασα ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ αὐτὸς συγκαταβατικός καὶ ἄβρὸς τὴν ἐκράτησεν ὀλίγα λεπτὰ ἐν τῇ ἀγκάλῃ. Ἐφαίνοντο δὲ ἐπιλανθάνομενοι τῆς παρουσίας ξένων προσώπων.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπεμάκρυνεν ἐξ αὐτῶν τὰ βλέμματα. Τὰ ἀποχρωματισθέντα χεῖλη τῆς ἔτρεμον ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ἀνέλαβεν ὕψος γυναικὸς ζηλοτύπου καὶ μοχθηρίας. Ἡ λύπη τὴν ὁποῖαν ἐδοκίμαζεν ἦτο τόσον ζωηρά, ὥστε τὴν ἠνάγκασε νὰ στρέψῃ ἀλλαχοῦ τὸ πρόσωπον· καὶ τότε σχεδὸν ταυτόχρονα συνέβη νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου τὴν Ροζαλίαν καὶ τὸν Ζεφυρίνον, οἱ ὅποιοι ἐξηκολούθουν νὰ συλλέγουν πετροσέλινον. Βεβαίως ἵνα μὴ ἐνοχλοῦν οὐδένα κατέφυγον εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τῶν δένδρων καὶ ἀμφότεροι ἐξηπλώθησαν κατὰ γῆς.

Ὁ Ζεφυρίνος εἶχε λάβει ὑπόυλος τὸν ἕνα πόδα τῆς Ροζαλίας, ἐνῶ ἐκείνη χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, ἐξηκολούθει νὰ τὸν φιλοδωρῇ ραπίσματα.

Ἡ Ἰωάννα διὰ μέσου τῶν κλάδων παρετήρησε τὸ ὡς σελήνην ὀλοστρογγύλον καὶ καταπόρφυρον πρόσωπον τοῦ μικροσώμου στρατιώτου νὰ γελᾷ μέχρι διαρρήξεως ἐξ ἔρωτος. Ὡθοῦντο ἀμοιβαίως ὁ στρατιώτης καὶ ἡ Ροζαλία καὶ περιστρέφοντο ὀπισθεν τῶν συστάδων τῶν δένδρων. Ὁ ἥλιος ἐπίπετε καθέτως, τὰ φύλλα τῶν δένδρων δὲν ἐκινουῦντο, βραδέως τὰ τελευταία ρόδα ἄφινον τὰ πέταλά των νὰ πίπτωσι ἐν πρὸς ἐν ἐπὶ τοῦ ποδίου. Ἡ Ἰωάννα τότε μὲ τὸ στήθος βεβαρυμένον ἐπανεφέρει τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς μητρὸς τῆς καὶ ὅταν παρετήρησεν αὐτὴν ἀκίνη-

τον καὶ σιωπηλὴν πρὸ τῶν διαδραματιζομένων ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἐσχάτης ἀγωνίας, ἐν τῶν διαπεραστικῶν ἐκείνων παιδικῶν βλεμμάτων, ἅτινα οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἀνακρίνη.

Ἐντοσούτῳ ἡ κυρία Δεβέρλου εἶχε πλησιάσει ἐκ νέου λέγουσα:

— Ἐλπίζω νὰ σὰς ἐπισκεφθῶμεν... καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἰωάννα ἰατρεύθη πλέον πρέπει καθ' ἡμέραν νὰ καταβαίνετε εἰς τὸν κῆπον.

Ἡ Ἑλένη ἐπροφασίσθη ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὴν κουράζῃ πολὺ. Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀπήντησε:

— Ὅχι, ὄχι, ὁ ἥλιος εἶναι πολὺ εὐχάριστος, θὰ ἐρχώμεθα, κυρία, θὰ ἐρχώμεθα. Σὰς παρακαλῶ μάλιστα νὰ μοῦ ἔχετε φυλαγμένην τὴν θέσιν μου.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἰατρός εὐρίσκετο ὀπισθεν τῆς τῷ ἀπέτεινε χαριέστατον μειδίαμα.

— Κύριε ἰατρέ, βεβαιώσατε τὴν μητέρα ὅτι ὁ ἀέρας δὲν μὲ βλάπτει.

Ἐπροχώρησεν ὀλίγον, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ τόσον γνωστῆς τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας ἠρρυθρίασε μόνον, διότι τὸ κοράσιον ἐκεῖνο τῷ ὁμίλησε μετὰ γλυκύτητος.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη, ὁ καθαρὸς ἀὴρ δὲν δύναται πρᾶ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀνάρρωσίν σου.

— Ἄ! βλέπεις, μητερίτσα; πρέπει νὰ ἐρχώμεθα, ἀπεκρίθη μετὰ χαριστάτου καὶ τρυφεροῦ βλέμματος, ἐνῶ ἐπνίγεται ἐκ τῶν δακρῶν.

Ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ ποδίου, τὰ δεκαεπτὰ δέματα τῆς κυρίας ἐλήφθησαν.

Ἡ Ἰουλία, παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ τοῦ μικροῦ Λουκιανοῦ, ἀνεχώρησε διακηρύττουσα, ὅτι ἦτο ρυπαρὰ εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον καὶ ὅτι πηγαίνει νὰ κάμῃ λουτρόν· ὅταν δὲ ἀπέμεινον μόναι, ἡ Ἑλένη ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἵνα προσδέσῃ τὸ σάλιον καλῶς περὶ τὸν τράχηλον τῆς Ἰωάννας καὶ εἶτα διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης ἠρώτησε:

— Πῶς, δὲν εἶσαι πλέον δυσηρηστημένη μὲ τὸν ἰατρόν; Τὸ κοράσιον ἔκαμε παρατεταμένον νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Ὅχι, μαμά.

Ἐπεκράτησε βραχεῖα σιγή· ἡ Ἑλένη διὰ τῶν τρεμουσῶν καὶ ἀδεξίων χειρῶν τῆς ἐφαίνετο ἀδυνατοῦσα νὰ περιεσφίγῃ τὸν κόμβον τοῦ σαλίου. Ἡ Ἰωάννα τότε ἐψιθύρισε:

— Διατί νὰ ἀγαπᾷ ἄλλους; δὲν θέλω.

Καὶ τὸ βλοσυρὸν βλέμμα τῆς κατέστη σταθερόν, ἐνῶ αἱ μικραὶ αὐτῆς χεῖρες τεταμέναι, ἐθώπευον τοὺς ὤμους τῆς μητρὸς τῆς, ἤθελε δὲ κραυγάζει ἡ Ἑλένη, ἂν δὲν περιεστέλλετο ἐκ τῶν λόγων, οὐς πρὸ μικροῦ ἤκουσεν.

Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν καὶ ἀμφότεραι ἀπῆλθον· ταυτόχρονα εἶχε παρουσιασθῇ καὶ ὁ Ζεφυρίνος, φέρων δέσμην σελίνου, τὸ ὅποτον ἐκαθάριζεν, ἐξακοντίζων δολοφόνα βλέμματα ἐπὶ τῆς Ροζαλίας. Ἡ ὑπηρέτις, μέλλουσα νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐφαίνετο δυσπιστοῦσα ἀκόμη περὶ τοῦ ἂν δὲν τοὺς ἐβλεπέ τις καὶ ἐπειδὴ τὴν εἶχε τσιμπήσει δυνατὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔκυπτεν ὅπως διπλώσει τὸ κάλυμμα, τῷ κατέφερον ἰσχυρὸν γρονθοκόπημα ἐπὶ τῆς ράχως, τὸ ὅποτον ἐπροξένησε τὸν ἦχον κενοῦ βαρελίου πίπτοντος κατὰ γῆς· πλὴν αὐτὸς εὐηρησθήθη μεγάλως καὶ ἐγέλα ἐνδομύχως, ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἔφθασεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καθαρίζων πάντοτε τὰ σέλινα.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Ἰωάννα κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς ἐπιμονῆς νὰ καταβαίνῃ εἰς τὸν κῆπον καὶ μάλιστα ὁσάκις ἤζευρεν ὅτι εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ ἡ κυρία Δεβέρλου. Εὐρίσκε τέρψιν εἰς τοὺς χαριεντισμούς τῆς Ροζαλίας, ὁσάκις αὐτὴ μετὰ τοῦ Ζεφυρίνου εὐρίσκετο ἐν τῷ γειτονικῷ κήπῳ· καὶ διέφευγεν ἐνίοτε τοῦ δωματίου τῆς καὶ ἤρχετο νὰ φορέσῃ τὰς περικνημίδας αὐτῆς εἰς

τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου. Ἐν τῷ κήπῳ περιοριζομένη εἰς τὸ μικρὸν κάθισμά της, τὸ ὁποῖον ἡ Ἰουλία διέταξε καὶ τῆς ἔφερον ἐκ τῆς αἰθούσης, ἐφαίνετο νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν οικογένειαν, οὔσα ἐπιφυλακτικῆ ἀπέναντι τοῦ Λουκιανοῦ, ἀνησυχούσα διὰ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰ παιγνίδια του. Πρὸ πάντων ὁμῶς, ὁσάκις ἐτύγχανε νὰ εὐρίσκειται ἐκεῖ καὶ ὁ ἰατρός, ἐξηπλοῦτο ὡς ἀποκεχαυνωμένη καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠνεωγμένους τοὺς κατεσκόπευε. Διὰ τὴν Ἑλένην, τὰ ἀπογεύματα ταῦτα ἐφαίνοντο πολὺ ἐνοχλητικά, ἐν τοσοῦτῳ ἤρχετο ἐκεῖ, μ' ὄλην τὴν ἀντιπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἐνδομύχως ἠθάνετο· ἐκάστοτε, ὁσάκις ὁ Ἐρρίκος ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του ἐφίλει ἐπὶ τῶν βοστρύχων τὴν Ἰουλίαν, ἐνόμιζεν ὅτι κἀτι τι ἐθραύετο ἐντὸς της καὶ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἵνα κρύπτῃ τὴν ταραχὴν τοῦ προσώπου της προσεποιεῖτο ὅτι κατεγίνετο περὶ τῆς Ἰωάννας· ἀνεκάλυπτεν ὁμῶς ὅτι τὸ κοράσιον ἦτο ὠχρότερον ἐκείνης, ἔχον τοὺς ὀφθαλμοὺς εὐρέως ἠνεωγμένους καὶ τὸν πῶγωνα σμασμοδικῶς συνεσταλμένον ἐκ συνεχομένης ὀργῆς.

Ἡ Ἰωάννα ὑπέφερε μετὰ καρτερίας τὰ δεινὰ ταῦτα. Τὰς ἡμέρας ἐκείνας, καθ' ἃς ἡ μήτηρ της ἐν ἐσχάτῃ ἐρωτικῇ ἀγωνίᾳ ὑπέμενε μεταστρέφουσα ἀλλαχοῦ τὰ βλέμματα, ἡ Ἰωάννα καθίστατο τόσον σκυθρωπὴ καὶ τεταραγμένη, ὥστε ἠναγκάζοντο πολλὰκις νὰ τὴν ἀπομακρύνουν καὶ τὴν μεταφέρουν νὰ κοιμηθῇ. Δὲν ἠνείχετο πλέον νὰ βλέπῃ τὸν ἰατρόν, νὰ πλησιαζῇ τὴν σύζυγόν του, χωρὶς τὸ συγκεκινημένον πρόσωπόν της νὰ ἀλλοιωθῇ καὶ κατεδίωκεν αὐτὸν διὰ τοῦ φλογεροῦ βλέμματος γυναικὸς προδοθείσης.

— Κάθε πρωτὶ βῆχω, τῷ εἶπε, καμμίαν ἡμέραν ἐνθυμήσου νὰ ἔλθῃς νὰ με ἰδῇς.

Ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός. Ἡ Ἰωάννα κατελήφθη καὶ αὐθις ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ ὁ ἰατρός τὰς ἐπισκέψεις του. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ ὑγεία της ἐτρέπετο ἐπὶ τὰ βελτίω. Ἡ μήτηρ της χαριζομένη πρὸς αὐτὴν ἐδέχθη δύο ἢ τρία γεύματα παρὰ τοῖς Δεβέρλοις καὶ ἡ καρδία τοῦ κορασίου ἐπὶ μακρὸν ἠρεθισμένη ὑπὸ ἐσωτερικῆς τινος πάλης ἀπέκτα καὶ αὐθις τὴν γαλήνην αὐτῆς, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ ὑγεία της ἐπανήρχετο, ἐκάστοτε δ' ἐπανελάμβανε τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν :

— Μητερίτσα μου, εἶσαι εὐχαριστημένη ;

— Ναί, πολὺ εὐχαριστημένη, ἀγάπη μου.

Τότε ἠκτινοβόλοι ἐκ χαρᾶς. Ἐπρεπεν, ὡς ἔλεγε συχνάκις, νὰ τῆς συγχωρήσῃ ὅλας τὰς παλαιὰς κακίας της, ὡμίλει δὲ περὶ αὐτῶν ὡς περὶ πάθους ἀνεξαρτήτου τῆς θελήσεώς της, περὶ ἀσθενείας τῆς κεφαλῆς της, ἧτις τὴν κατελάμβανεν ἀπροσδοκῆτως, ἦτο δὲ αὐτὸ κἀτι τι ὅπερ ἠγνοεῖ νὰ εἴπῃ· ἀλλ' ἤδη τὸ πᾶν ἐξέλιπεν, ἰάθη καὶ τὰ τοιαῦτα πλέον δὲν ἐπαναλαμβάνοντο.

Ε'

Ἡ νύξ ἐπροχώρει καὶ ἐκ τοῦ ὠχροῦ οὐρανοῦ, ἐνθα ἤρχισαν νὰ λάμπωσιν οἱ πρῶτοι ἀστέρες, λεπτοτάτη ὁμίχλη ἐν εἶδει βροχῆς ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν βραδέως καὶ ἀκαταπαύστως ἐφαίνετο νὰ σαβανῶνῃ· μεγάλαι τολύπαι σκιᾶς ἐκάλυπτον ἤδη τὰ κοιτώματα, ἐνῶ ὄγκος ὡς μελανὸν κύμα ἀνερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὀρίζοντος ἐφαίνετο νὰ καταδιβρώσῃ τὰ λείψανα τῆς ἡμέρας καὶ τὰς τρεμούσας εἰσέτι ἀμυδρὰς λάμπεις, καὶ δὲν διεκρίνοντο πλέον ὑπεράνω τῶν Παρισίων εἰμὴ ὀθόνην, οὕτως εἶπεν, ἀποτελούμεναι ἐκ τῶν ἀπεράντων στεγῶν. Μετ' ὀλίγον τὸ κύμα ἐφαίνετο ὅτι ἐπεξετάθη καὶ τέλειον ἐπῆλθε σκότος.

— Τί θερμὴ βραδεῖά ! ἐψιθύρισε ἡ Ἑλένη καθημένη ἀπέναντι τοῦ παραθύρου, ὡς ἀποχαυνωθεῖσα ἐκ τῆς θερμῆς πνοῆς, τὴν ὁποίαν οἱ Παρίσιοι ἀνέδιδον.

— Ὠραία νύκτα διὰ τοὺς πτωχοὺς, προσέθεσε ὁ ἀββάς ἱσταμένος ὀρθίος ὀπισθὲν της, τὸ φθινόπωρον θὰ εἶναι πολὺ θερπνόν...

Τὴν τρίτην ταύτην ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀποκάμει· κατὰ τὸ δεῖπνον ἡ μήτηρ της βλέπουσα αὐτὴν κατακόπον τὴν ἔθεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐκοιμάτο ἤδη ἐπὶ τῆς μικρᾶς αὐτῆς κλίνης, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ λυχνοστάτου ὁ κύριος Ραμβῶδος κατεγίνετο μετὰ σοβαρότητος νὰ ἐπιδιορθώσῃ μίαν πλαγίονα μηχανικῶς ὀμιλοῦσαν καὶ βαδίζουσαν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος μὲν εἶχε δωρήσει τῇ Ἰωάννᾳ, αὐτὴ δὲ κατέθραυσε. Ἐπιτηδεύετο τοιοῦτου εἶδους ἐργασίας· Ἡ Ἑλένη αἰσθανομένη ἀνάγκην ἀέρος, ὡς ὑποφέρουσα ἀπὸ τοὺς τελευταίους καύσωνας τοῦ Σεπτεμβρίου, ἤνοιξε τὸ παράθυρον ἀνακουφιζομένη ὀλίγον ἐκ τῆς μεγάλης ἐκείνης σκιᾶς καὶ ἐκ τοῦ ἀπείρου σκότους, τὸ ὁποῖον ἐξελάσσετο ἐνώπιόν της, εἶχε δὲ ὠθήσει ὀπισθεν αὐτῆς κάθισμα ὅπως ἀποχωρισθῇ τῶν λοιπῶν, μεγάλως δ' ἐξεπλήσσετο νὰ ἀκούῃ τοῦ ἱερέως, ὅστις ἔλεγεν ἠδέως :

— Ἐσκεπάσατε καλῶς τὴν μικρὰν ; ὁ ἀνεμος εἶνε πάντοτε ἰσχυρὸς εἰς αὐτὰ τὰ ὕψη.

Ἄλλ' αὐτὴ ὑποκύπτουσα εἰς τὴν ἀνάγκην σιωπῆς δὲν ἀπεκρίθη. Ἀπελάμβανε μόνον τὸ γόητρον τοῦ λυχνόφωτος, τὴν τελευταίαν ἐξάλειψιν τῶν ἀντικειμένων καὶ τὴν κατάπαυσιν τῶν θορύβων. Ἀμυδρὰ λάμπεις ἐν εἶδει λυχνίας ἔλαμπεν ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τῶν βελῶν καὶ τῶν πύργων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐν ἀρχῇ ἐσθέσθη ἡ τοῦ Ἁγίου Αὐγούστίνου καὶ τοῦ Πανθέου, πρὸς στιγμὴν δ' ἐτήρησεν ἐλαφρὰν λευκοκύανον λάμπιν. Ὁ λάμπων θόλος τοῦ οἴκου τῶν Ἀπομάχων ἀπεκρύβη ὡς σελήνη εἰς ἀνυψουμένην πλήμμυραν νεφῶν. Θόρυβος ὑπόκωφος καὶ γλυκὺς ἀνήρχετο ἐκ τῆς ἀδιοράτου πόλεως μετὰ παρατεταμένης τινος ἀπηχήσεως, ἧτις ἠκούετο ὡς ρογχασμός· ἦχοι ἐξησθενημένοι, πλὴν εὐκρινεῖς, ἀνήρχοντο ἐκ τῶν κάτω, ὡς καὶ ὁ ἦχος τῶν ὑδάτων τοῦ Σηκουάνα, ἡρέμα κυλίωντος τὰ ρεῖθρά του. Καὶ οἱ Παρίσιοι ἐξηφανίζοντο μετὰ τὴν ρεμβῶδη ἀνάπαυσιν κολοσσοῦ, ὅστις ἀφίνει τὴν νύκτα νὰ τὸν καλύψῃ, πλὴν παραμένει ἀκίνητος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠνεωγμένους.

Οὐδὲν ὑπῆρχεν ἀρεστότερον διὰ τὴν Ἑλένην τῆς στιγμῆς ταύτης, καθ' ἣν ἐφαίνετο νὰ σταματᾷ ἡ ζωὴ τῆς πόλεως. Ἀπὸ τριῶν μηνῶν, καθ' οὓς δὲν ἐξήρχετο πλέον, προσκεκολλημένη πλησίον τῆς κλίνης τῆς Ἰωάννας, δὲν εἶχεν ἄλλον σύντροφον, ἵνα ἐπαγρυπνῇ εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς, εἰμὴ τοὺς Παρισίους ἐκτεινομένους ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος. Ἐνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος τῶν μηνῶν Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου τὰ παράθυρα ἔμενον σχεδὸν διαρκῶς ἠνεωγμένα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ τὸ δωμάτιον, νὰ μετακινηθῇ, νὰ μεταστρέψῃ τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ προσβλέπῃ τὸν μετ' αὐτῆς ἀναπτυσσόμενον, τὸν διαρκῆ καὶ παντοτεινὸν σύντροφόν της. Εὐρίσκοντο ἐκεῖ εἰς πᾶσαν ὥραν, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἀποτελοῦντες τὸ ἥμισυ τῶν θλίψεων καὶ ἐλπίδων της, καὶ τὰς ἠγνοεῖ πάντοτε, χωρὶς νὰ ἦναι μακρὰν των, δεικνύουσα μεγίστην ἀδιαφορίαν διὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους των, ἂν καὶ ἐπλήρουν τὴν μοναξίαν της· οἱ ὀλίγοι τετραγωνικοὶ πόδες τοῦ θαλάμου αὐτῆς, ὁ θάλαμος αὐτὸς τῶν βασιάνων της, τοῦ ὁποίου μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας ἔκλειε τὴν θύραν, ἠνοίγετο εὐρέως, ἀπέναντι αὐτῶν, διὰ τῶν δύο του παραθύρων. Πολλὰκις εἶχε θρηνησῇ ἐνώπιόν των, πολλὰκις ἤρχετο νὰ ἐπακουμβῆσθαι ἐκεῖ. ὅπως κρύπτῃ ἐκ τῆς ἀσθενοῦς τὰ δάκρυά της. Ἡμέραν τινά, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐφαντάσθη τὴν κόρην της ἀπωλεσθεῖσαν, εἶχε παραμείνει ἐπὶ πολὺ πνιγομένη καὶ ἀγωνιώσα, ἀκολουθοῦσα διὰ τῶν βλεμμάτων τὸν καπνὸν τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρτοποιείου, ὅστις ὅλοεν ἀνήρχετο. Συχνάκις κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἀναπτουμένων ἐλπίδων της ἐνεπιστεύετο τὴν ἀγαλλίασιν τῆς καρδίας της εἰς τὰ μεμακρυσμένα καὶ ἐξαφανιζόμενα πράγματα, καὶ δὲν ὑπῆρχε στιγμὴ ἧτις νὰ μὴ τῇ ὑπεν-

θυμίζῃ συγκίνησιν φαιδρᾶν, ἢ δυσάρεστον. Οἱ Παρίσιοι ἀπετέλουν μέρος τῆς ὑπάρξεώς της, ἀλλ' οὐδέποτε ἠγάπα αὐτοὺς πλείοτερον, εἰμὴ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ λυκόφωτος, δηλαδή καθ' ἣν στιγμήν ἡ ἀποχωροῦσα ἡμέρα ἐγκατέλειπε στιγμᾶς τινὰς ἀναπαύσεως, λήθης καὶ ὀνειροπολήσεως, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἤναπτον τὰ φῶτα.

— Πόσοι ἀστέρες! ἐψιθύρισεν ὁ ἄββας, λάμπουσι κατὰ χιλιάδας.

Ἔλαβε δὲ κάθισμα καὶ ἐκάθησε πλησίον της. Τότε μόνον ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησε τὸν οὐρανόν.

Οἱ ἀστερισμοὶ ἔλαμπον. Εἰς πλανήτης ἐγγύς της ἐπιφανείας τοῦ ὀρίζοντος ἐφεγγοβόλει ὡς ἀδάμας, ἐνῶ ἀπειρος κόνις μυριάδων ἀστέρων, σχεδὸν ἀδιοράτων, ἐν εἰδει λεπτοτάτης ἄμμου, ἐκάλυπτε τὸν ἀπέραντον θόλον τοῦ οὐρανοῦ, προσωμοιάζε δὲ ἡ λεπτὴ αὐτὴ ἄμμος πρὸς ἀπείρους σπινθήρας· ἡ μεγάλη ἄρκτος βραδέως ἐστρέφετο περὶ τὸν πολικὸν ἀστέρα.

— Παρατηρήσατε, εἶπε, καὶ ἐκεῖνη, τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἀστέρα, τὸν κυανοῦν, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ... καθ' ἐκάστην ἐσπέραν παρουσιάζεται, δύο καὶ πάλιν ἀναφαίνεται τὴν ἐπομένην ἐσπέραν.

Ἦδη ὁ ἄββας δὲν τὴν ἐστενοχῶρει πλέον. Τὸν ἠσθάνετο πλησίον της ὡς εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις, καθ' ἃς ἐμεσολάβησαν μακρὰ διαστήματα σιωπῆς. Δις τὸν ἠρώτησε περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀστέρων. Πάντοτε ἡ θέα τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἐξέπληττεν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἄλλοτε μὲν ἀμφέβαλε καὶ ἄλλοτε ἠγνόει.

— Βλέπεις τὸν ὠρατὸν ἐκεῖνον ἀστέρα, ὁ ὅποιος ἔχει τόσον καθαρὰν λάμψιν; ἠρώτησεν.

— Ἀριστερὰ; πλησίον ἐνὸς μικροτέρου πρασινίζοντος; πρὸ πολλοῦ τὸν ἔχω λησμονήσει.

Διητήρουν τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντοτε ἀνυψωμένους καὶ ἐκπλήκτους, κατεχόμενοι ὑπὸ ἐλαφροῦ τρόμου ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς μυρμηκιάσεως ταύτης τῶν ἀστέρων, οἱ ὅποιοι ἀπείρως ἐπολλαπλασιάζοντο. Ὅπισθεν τῶν ἀναριθμητῶν τούτων μυριάδων, ἄλλαι νέαι ἀστέρων μυριάδες ἀνεφαίνοντο, σχεδὸν ἀδιακόπως, καθ' ὅλην τὴν ἀπειρον ἔκτασιν τοῦ οὐρανοῦ· ἦτο διαρκῆς ἀναγέννησις, ἀληθὴς τέφρα, ἐκάστοτε συνδραυλιζομένη, ὀλοκλήρου τοῦ σύμπαντος ἀναφλεγόμενου, δι' ἡσύχου πυρὸς ἀδαμάντων. Ὁ Γαλαξίας ἔρριπτε τὴν λευκὴν αὐτοῦ λάμψιν ἀνελίσσων τὰ ἀναριθμητὰ άτομά του, ἐξ ἀπείρων μεμακρυσμένων ἡλίων, οἱ ὅποιοι ἐσχημάτιζον ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ στερεώματος φωτεινὴν ταινίαν.

— Πόσον φοβοῦμαι, ἔλεγεν ἡ Ἐλένη διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης.

Καὶ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν ὅπως παύσῃ πλέον νὰ παρατηρῇ, ἐπαναφέρουσα τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ χαίνοντος κενοῦ, ἔνθα οἱ Παρίσιοι ἐφαίνοντο βεβυθισμένοι. Ἐπ' αὐτῶν δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμίαν λάμψιν, τὸ σκότος ἦτο ψηλαφητόν. Τὸ ὕψος καὶ ἡ ἔκτασις τῶν φωνῶν ἐλάμβανε τρυφεροτάτην ἠδύτητα.

— Κλαίετε; ἠρώτησεν ὁ ἄββας, ὅστις ἀντελήφθη λυγροῦ τινος.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ Ἐλένη.

Δὲν ἔβλεπον ἀλλήλους. Ἐκεῖνη ἐθρήνει πρὸ πολλοῦ ἐνδομύχως, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα ὀπισθέν των ἀπελάμβανε τὴν ἀθῶαν γαλήνην τοῦ ὕπνου της, ὁ δὲ Ραμβῶδης προσηλωμένος ἔκυπτε τὴν λευκόφαιον κεφαλὴν του ὑπεράνω τῆς πλαγγόνος, τῆς ὁποίας εἶχε διαλύσει τὰ μέλη. Ἀλλὰ αὐτὴ διορθουμένη ἐπροξένει ἐνίοτε θορύβους δυνατοὺς ἐκ τῶν ἐλατηρίων αὐτῆς, τὰ ὅποια ἐχαλαροῦντο, καὶ ἐνίοτε ἀφινε παιδικὰ τραυλισμάτα, τὰ ὅποια οἱ χονδροὶ δάκτυλοι τοῦ παρήγαγον, μὲν τὴν δυνατὴν προφύλαξιν τοῦ τετρασμένου μηχανισμοῦ της. Ὅτε δ' ἡ πλαγγὼν ἤρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ τὴν ἐσταμάτησε παρευθὺς ἀνήσυχος

καὶ τεθορυβημένος, ἐκ φόβου μήπως ἐξυπνήσει τὴν Ἰωάνναν, καὶ ἀμέσως ἐπανάλαβε τὴν ἐπιδιόρθωσιν.

— Διατί κλαῖτε, κόρη μου; ἐπανάλαβεν ὁ ἱερεὺς, δὲν ἤμπορῶ λοιπὸν νὰ σὰς παρέξω καμμίαν ἀνακούφισιν;

— Ἀφήσατε τὰ δάκρυά μου νὰ τρέχουν, αἰσθάνομαι μείστην ἀνακούφισιν.

Καὶ ἐπνίγετο μὴ δυναμένη νὰ ἀποκριθῇ. Ἄλλοτε ἐν τῇ αὐτῇ θέσει παρομοία κρίσις τὴν εἶχε καταλάβει, ἀλλὰ τότε εὐρίσκετο μόνη καὶ ἠδύνατο νὰ κλαυθμυρίζῃ εἰς τὸ σκότος κατὰ κόρον, μέχρις οὗ ἡ πηγὴ τῆς συγκινήσεως ἤθελε στερεῦσει. Μόλα ταῦτα δὲν ἐγνώριζεν οὐδεμίαν θλίψιν· ἡ κόρη της εἶχε διαφύγει τὸν κίνδυνον, αὐτὴ δὲ εἶχεν ἤδη ἐπαναλάβει τὸ μονότονον καὶ εὐφρόσυνον νῆμα τῆς ὑπάρξεώς της. Τὴν κατέλαβε δὲ ἀποτόμως αἰσθημα ὑπερμέτρου θλίψεως, ὡς ἀδιάγνωστόν τι κενόν, τὸ ὅποτον δὲν ἤθελε ποτὲ δυνηθῇ νὰ πληρώσῃ, ὡς ἀπεριόριστός τις ἀπελπισία. ἔνθα κατεποντίζετο μετὰ παντός, τι εἶχε προσφιλέ. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἴδια δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅποια δυστυχία τὴν ἠπέλει· ἐβυθίζετο ἀπλῶς εἰς ἀπελπισίαν καὶ ἐθρήνει. Καὶ ἄλλοτε, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εὐωιδίωσαν ἐκ τῶν ἀνθῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας, προσεβλήθη ὑπὸ ὁμοίας κρίσεως· ὁ εὐρὺς ὀρίζων τῶν Παρισίων, ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ σκότους, τὴν ἔθελγεν, ἡ πεδιάς ἐφαίνετο εὐρυνόμενη καὶ φοβερὰ μελαγχολία ἀνῆρχετο, ἐκ τῶν δύο τούτων ἑκατομμυρίων ὑπάρξεων, ἐξαφανιζομένων ἐν τῷ σκότει καὶ κατόπιν, ὅποταν ἡ νύξ ἐπήρχετο, ὅποταν ἡ πόλις ὀλοκλήρως ἐξηφανίζετο μετὰ τῶν βαθμηδὸν θνησκόντων θορύβων της, ἡ καρδία της ἠνοίγετο καὶ τὰ δάκρυά της ἔρρεον ὡς ρύακες ἐνώπιον τῆς ὑπερτάτης ταύτης ἡμερίας. Τότε ἦνον τὰς χεῖρας καὶ ἐψιθύριζε προσευχὰς· ἡ ἀνάγκη πίστεως, ἔρωτος, ταπεινώσεως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τῇ ἐπέφερον ἰσχυρὸν ῥίγος, κυρίως ὁμῶς ἡ ἀνατολὴ τῶν ἀστέρων συνετάραττεν αὐτήν, ἐξ ἀπολαύσεως καὶ φρίκης συγχρόνως ἱερᾶς.

Μετὰ τὸ πέρασ μακρᾶς σιωπῆς, ὁ ἄββας προσέθηκεν:

— Κόρη μου, πρέπει νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς ἐμέ, διατί διστάσεις;

Αὐτὴ ἐξηκολούθει εἰσέτι νὰ κλαίῃ, πλὴν ἤδη μετὰ παιδικῆς χάριτος.

— Ἡ ἐκκλησία σὰς τρομάζει, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱερεὺς, πρὸς στιγμήν σὰς ἐπίστευσα παραδοθεῖσαν τῷ Θεῷ, ἀλλ' ἠπατήθη. Ὁ οὐρανὸς διευθύνει τὰ πάντα κατὰ τὰς θείας βουλὰς του· ἔχει καλῶς, ἀλλ' ἀφοῦ δυσπιστεῖτε πρὸς τὸν ἱερέα διατί τοῦλάχιστον δὲν ἐμπιστεύεσθε πρὸς τὸν φίλον;

— Ἐχετε δίκαιον, ἐψιθύρισε, μάλιστα, εἶμαι πολὺ τεθλιμμένη, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην ὑμῶν, πρέπει νὰ σὰς τὰ ἐμπιστευθῶ ὅλα. Ὅταν ἤμουν μικρὰ δὲν ἐπήγαινα σχεδὸν ποτὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν· σήμερον ὁμῶς δὲν δύναμαι νὰ παρευρεθῶ εἰς καμμίαν τελετήν, χωρὶς νὰ κίσθανθῶ μεγάλην συγκίνησιν· καὶ τώρα ἀκόμη σχεδὸν τὸ παραμικρὸν μὲ ἔκαμε νὰ κλαύσω· ἡ ἀπήχησις τοῦ θορύβου τῶν Παρισίων, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μᾶλλον ἢ χον παμμεγίστου ὄργανου, τὸ ἀπειρον τῆς νυκτός, ὁ ὠρατὸς αὐτὸς οὐρανός, ἔ! πόσον ἤθελα νὰ πιστεύω. Βοηθήσατέ με, διδάξατέ με.

Ὁ ἄββας τὴν καθυσῆχασε θέσας ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της.

— Εἰπέτε τα ὅλα, ἀπεκρίθη ἀφελῶς. Ἀγωνία ἐπὶ στιγμήν τὴν κατέλαβε.

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἐπανάλαβε, σὰς ὁμνῶ... τίποτε δὲν σὰς κρύπτω... κλαίω χωρὶς λόγον, μόνον διότι πνίγομαι, μόνον διότι τὰ δάκρυα ἔρχονται μόνον τῶν, τὴν ζωὴν μου, τὴν γνωρίζετε· κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν δὲν δύναμαι νὰ ἀνακαλύψω καμμίαν θλίψιν, κανέν πταίσμα, οὔτε ἔλεγγον συνειδήσεως... Δὲν γνωρίζω... δὲν εἰξεύρω...

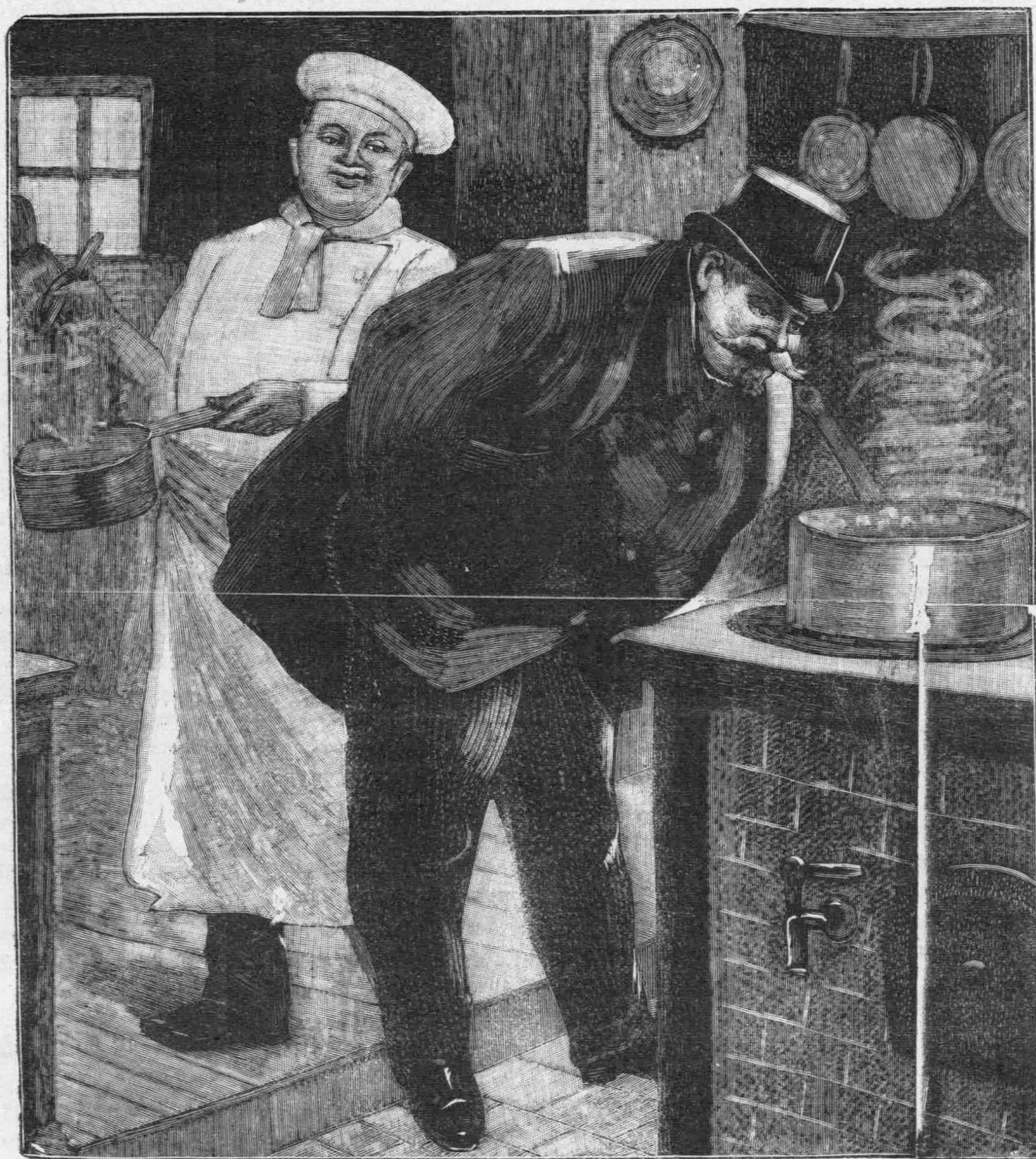
[Ἔπεται συνέχεια.]

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Καὶ ταυτοχρόνως διηρθύνη πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἐπεθεώρει τὰς χύτρας. (Σελ. 519).

- Πῶς ;
- Εἶσθε ὁ ἰατρὸς τῆς Ζονόερης ;
- Ναί, δηλαδὴ ἐπιμελοῦμαι τοὺς ὑπηρέτας, τὸν Πουρσαῖν λόγου χάριν, ὅστις ποτὲ δὲν ἀρρωσταίνει.
- Διότι οἱ κύριοι ἦσαν ἀπόντες.
- Πιθανόν.
- Αὐτὰς τὰς ἡμέρας σὰς ἦλθε πελατεία. Ἐφθασαν αἱ δύο κυρίαί.
- Ἐπειτα ;
- Ὁ κόμης ἀπήγγειλε βραδέως τὰς ἐξῆς φράσεις :
- Εἶνε βίβαιον ὅτι ἐντὸς μικροῦ θὰ λάβωμεν ἀνάγκην ἡμῶν.
- Πῶς τὸ φανταζέσθε;

- Τὸ ἀντελήφθη ὁ ἴδιος.
- Ὁ ταγματάρχης ἔθηκε τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς του καὶ ἔσφιξε τὰ παχέα χεῖλη του ὑπὸ τὸν φαῖόν του καὶ τραχὺν μύστακα.
- Ἄ ! εἶδατε !... εἶπεν.
- Ἦμην εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σατωροῦ ὅτε ἡ δεσποινὶς Σαρναίου κατέβη τοῦ σιδηροδρόμου... Ἡ δεσποινὶς Σαρναίου εἶνε εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν.
- Ὁ ταγματάρχης ἔκαμε μικρὸν σημεῖον ἐπινεύσεως.
- Γνωστόν, εἶπεν. Ὅθεν, δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν. Οὐδὲν νέον μοι κοινοποιεῖτε.
- Ἄ !
- Εἶσθε εἰς τὸν σταθμὸν ὅταν ἡ δεσποινὶς κατέβη τοῦ

σιδηροδρόμου... ἐγὼ ἤμην εἰς Σωλωναίῳ ὅταν ἡ ἀμαξα τῆς δουκίσσης διαβαίνουσα ἠναγκάσθη νὰ σταματήσει.

— Διατί;

— Ἡ δεσποινὶς εἶχεν ἐνοχληθῆ. Μίαν στιγμὴν τὴν παρετήρησα, ἀλλὰ δὲν ἀπατώμαι εὐκόλως ἐγώ, ὁ Εὐσέβιος Καμπεϋρόλ, πρῶν συνταγματάρχης εἰς τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔβδομον καί, δὲν θὰ σὰς τὸ ἔλεγα, ἀλλὰ, ἀφοῦ τὸ γνωρίζετε...

Καί, τοὺς ἀγκῶνας θέτων ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἠτένισε κατὰ πρόσωπον τὸν Βωνοᾶζ.

— Τὸ συμπέρασμα; ἠρώτησεν

Ὁ κόμης ἐξηγήθη καθαρῶς:

— Εἶμαι κατὰ τὰ τρία τέταρτα κατεστραμμένος. προσέθηκε διὰ φωνῆς διαπεραστικῆς. Τὸ πρᾶγμα ἔχει ἀνάγκη ἐπανορθώσεως. Πρὸ τοῦ ἀμαρτήματος, δὲν ἠδυνάμην ν' ἀξιώθῃ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Σαρναίου μετ' αὐτό, τὰ πρᾶγματα ἀλλάσσουν. Τὴν θέλω.

— Ἄ! τὴν θέλετε! Πῶς νὰ τὸ κατορθώσωμεν;

— Δὲν ἔχω ἀκόμη πεποίησιν, ἀλλὰ τὸ θέλω σταθερῶς. Ὑποσχέθητε ὅτι θὰ μὲ συνδράμετε καὶ ἡ καλὴ αὐτὴ ἐπιχείρησις θ' ἀποβῇ πηγὴ μικρᾶς περιουσίας διὰ σὰς.

— Καὶ μεγάλῃς διὰ τὸν κόμητα Φίλιππον δὲ Βωνοᾶζ;

Ὁ κόμης εἶπεν ἀνυποκρίτως:

— Εἶνε ὁ διακαέστερος τῶν πόθων μου.

— Ἄλλ' αὐτὸς ὁ νέος ποῦ ἐμαζεύσατε; παρετήρησεν ὁ ταγματάρχης.

— Κατέχομεν παρ' αὐτοῦ μέρος τοῦ μυστικοῦ.

— Τῷ ὄντι.

— Θὰ ἐπιτύχετε τὸ ἄλλο κάτω ἐκεῖ.

— Εἰς τὴν Ζονσέρην;

— Ἀναμφιβόλως. Λοιπὸν, τοιοῦτον μυστικὸν θὰ σὰς δώσῃ ἐπιρροὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Εἶνε ἀπλὴ ὑπόθεσις.

— Παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι πραγματοποιεῖται.

— Ἔστω.

— Τὴν ἐπιρροὴν αὐτὴν δύνασθε νὰ χρησιμοποιήσετε πρὸς ὄφελός μου.

— Λοιπὸν, ἔχετε πρᾶγματι τὴν θέλησιν νὰ νυμφευθῆτε...

— Σὰς τὸ εἶπον.

— Μεθ' ὅλα τὰ διατρέξαντα;

— Ἐννοεῖται, μεθ' ὅλα τὰ διατρέξαντα, ἐπεσφράγισε κυνικῶς ὁ κόμης. Πρότερον, οὐδεμίαν εἶχον ἐλπίδα ἐπιτυχίας.

— Ἴσως.

— Οὐδεμίαν, ἐπανελάθε καθαρῶς ὁ Βωνοᾶζ. Ἡ φήμη μου ἐν πρώτοις εἶνε μετρία... μὲ θεωροῦσι χαρτοπαίκτην... μοὶ ἀποδίδουσι παντὸς εἶδους ἐλαττώματα.

— Σατανᾶ!

— Λέγουσι ὅτι δὲν διετήρησα ἐπὶ πολὺ τὸ ἐξ ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημά μου, καὶ ἔχουν ἐν μέρει δίκαιον. Ἀφοῦ σὰς λαμβάνω ὡς ἐμπιστον, τὰ πάντα θὰ σὰς ἐξηγήσω. Βεβαίως δύναται εἰς γάμος νὰ μὲ ἀνυψώσῃ. Πρέπει νὰ εὐρεθῇ ἡ μνηστή. Ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναίου εἶνε τὸ σπάνιον πτηνόν, πλουσία ἐκ τῶν ὀλίγων. Ἄτυχως, ἀν διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Νανέττας εἶμαι ὑποκείμενον ἐκτάκτου μεγαλείου, ἡ τραχεῖα καὶ ψυχρὰ δουκίσσα λὰ Ρὸς Βιλλάρ, τὸ γένος Μονάλτη, μὲ θεωρεῖ ἄσημον εὐπατρίδην χωρικόν, ἢ μάλλον οὐδεμίαν μοὶ δίδει σημασίαν, ὡς ἐπανελημμένως μ' ἔκαμε νὰ τὸ ἐννοήσω. Ὁ γάμος θὰ ἦνε μία ἀντεκδίκησις. Δὲν θὰ γίνῃ αὖριον, ἀλλὰ δὲν ἔχω βίαν. Θὰ περιμένω. Δύνασθε, ἀν αἱ περιστάσεις μὰς εὐνοήσουν, νὰ μὲ συνδράμετε μεγάλως. Τέλος, καθ' ἣν ἡμέραν τελέσω τοὺς γάμους μου, μετὰ ἑξ μηνῶν ἢ δύο ἔτη, θὰ σὰς ἐξασφαλίσω εἰσόδημα ἐκ χιλιάδων ὄχι ἑξ, ἀλλὰ δέκα, πρᾶγμα μηδαμινὸν πρὸ τῆς ἀπείρου περιουσίας τῆς συζύγου.

— Δαίμονα! ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης, μοῦ διανοίγετε ὀρίζοντας...

— Νεφελῶδεις, ἀλλὰ δύναται νὰ καθαρισθῶσι.

— Τί πρέπει νὰ κάμωμεν;

— Ὁ σοφὸς ἐμπνέεται ὑπὸ τῶν περιστάσεων.

— Καὶ ὁ ἀνθρωπὸς μας; εἶπεν ἐκ νέου ὁ ταγματάρχης. Δύναται νὰ ἦναι πρόσκομμα, ἀν ἐκεῖ κάτω τὸν λατρεύουν...

— Ἐν πρώτοις θὰ τῷ θεραπεύσωμεν τὰς πληγὰς.

— Καὶ ἔπειτα;

— Θὰ τὸν θεραπεύσωμεν τοῦ ἔρωτός του. Πρὸς τὸ παρὸν, κατὰ πολὺ θὰ τῷ ἔχει ἐλαττώθῃ...

— Τὸ μέσον;

— Δὲν λέγει τὸ ρητόν: Ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε;

— Καὶ ἀν ἡ δεσποινὶς Σαρναίου ἐναντιοῦται;...

— Ἡ ἰδιοτροπία τῆς θὰ παρέλθῃ. Εὐμετάβολος ἡ γυνὴ! Πρὸς τὸ παρὸν σὰς λέγω ἀπλῶς: Εἴθε μὲ τὸ μέρος μου;

— Βεβαίως.

— Ἄς κανονίσωμεν λοιπὸν τὴν πορείαν μας.

— Σὰς ἀκούω.

— Θὰ μὲ ἔχετε ἐνήμερον παντὸς ὅ,τι μανθάνετε εἰς Ζονσέρην.

— Μετὰ χαρᾶς.

— Δὲν θὰ κάμνετε τίποτε ἀνεῦ ἐμοῦ;

— Ἐννοεῖται.

— Θέλω νὰ φαίνωμαι ὅτι ἀγνοῶ τὸ ἀμάρτημα τῆς δεσποινίδος Σαρναίου.

— Τίποτε εὐκολώτερον.

Ὁ κόμης ἐπανελάβεν:

— Ἄμα ὡς εἶνε εἰς θέσιν νὰ δέχεται, πρέπει νὰ παρουσιασθῶ περ' αὐτῆ ὡς γείτων.

— Θὰ προσπαθήσω.

— Πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς σὰς, ἐδῶ, θὰ μοὶ ψάλλετε ἐγκώμια.

— Εἰς ὅλας τὰς νότας.

— Θὰ ἐκθειάζητε τὴν λεπτότητά μου...

— Μένετε ἡσυχος.

— Τὸ ἀφιλοκερδὲς μου...

— Σύμφωνος...

— Τὴν γενναιοδωρίαν μου... ὅλας, ἐν συντόμῳ, τὰς ἱποτικὰς μου ἀρετὰς...

— Δὲν θὰ λείψω.

— Οὕτως ὥστε νὰ τῇ ἐμπνεύσω ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην.

— Ἠννόησα.

— Δοθείσης ἐνκαιρίας, τὸ αὐτὸ θὰ πράξητε πρὸ τῆς δουκίσσης καὶ τῆς κληρονόμου τῆς.

— Παραδέχομαι, ἀλλ' ἀν αὐτὸ μόνον εἶναι, θὰ σὰς κλέψω τὸ χοῦμά σας.

— Διατί;

— Τὸ ἔργον εἶνε ἀπλούστατον.

— Νομίζετε.

— Ναί, τῇ ἀληθείᾳ.

— Λοιπὸν! φίλτατέ μου Καμπεϋρόλ, δὲν σὰς ζητῶ πλείοτερα...

— Μικρὰ πρᾶγματα, κατάρρα!

— Πρὸς τὸ παρὸν, τοῦλάχιστον.

— Ἄ! ὑπέλαβε δυσπίστως ὁ ταγματάρχης, πρὸς τὸ παρὸν. Ἡμπορεῖ λοιπὸν!...

— ... Νὰ ἐπέλθῃ περίστασις ἀναγκαζούσα νὰ ἐνεργήσωμεν ἄλλως. Σύμφωνοι;

— Τὸ χεῖρ σας, εἶπεν ὁ ἱατρός: ἀπ' αὐτῆ τῆ στιγμῆ εἴμεθα συνέταιροι, π' ἀνάθεμα! Δειλὸς ὅποιος ἀπὸ τοῦς δύο μετανοήσῃ. Μιὰ φορὰ τοῦ ἔρχεται κανενὸς στὴ ζωὴ του εὐκαιρία νὰ πλουτήσῃ.

Ὁ κόμης ἐσήμανε.

— Βερνάρδε, διέταξε, τὸν καφέν!

Ὁ μικρόσωμος ταγματάρχης ἐφωδίασε τὸν ἰδικόν του ἀφθόνως διὰ κονιάκ, κίρς καὶ ρουμίου, καὶ ἀφοῦ ἔπιε τὸ οὕτω παρασκευασθὲν ποτόν, λίαν ἐξημμένος ἐκ τοῦ ἐξαιρέτου προγεύματος καὶ τῆς ἀπόψεως ἐπιχειρήσεως τόσον ἐπικερδοῦς ἅμα καὶ ἀπροόπτου, ἔπιεν ἕνα τελευταῖον ἐκόμποσ κατα τὴν στρατιωτικὴν του ἔκφρασιν, καὶ ἀνέκραξεν :

— Ὁδὴ τῆς ὀργῆς ! ἔχετε γερὸ κεφάλι διὰ νὰ συλλαμβάνετε τόσο γρήγορα παρόμοιαις ἰδέαις. Καὶ ἐλπίζετε ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ;

- Τελείως !
- Εἰς τί βασιζέσθε ;
- Εἰς τίποτε.
- Ἀλλὰ τότε ;
- Εἶνε ἕξις χαρτοπαίκτου !
- Σὰς εὐχομαι καλὴ τύχη.
- Εὐχαριστῶ.

Ὁ ἰατρός ἔλειξε διὰ τῆς γλώσσης τὰ χεῖλη του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐγερθῆ τῆς τραπέζης.

Εἰς τὰς τρεῖς, ἀνέλαβε τὴν ἐν τῷ δίφρῳ θέσιν του, καὶ ἐτέθη πάλιν εἰς πορείαν.

Καθ' ὁδὸν ἀπεκάλει εἰς τὸν νοῦν του τὰς ὑποσχέσεις τοῦ κόμητος.

— Δέκα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ! ἐσκέπτετο. Καλὸ κέρδος ! Δὲν τὸ βρίσκει κανεὶς μὲ τὴν ἰατρικὴν του, εἰς τὸ Πρεῖλλυ ἰδίως. θὰ ἐγκατασταθῶ εἰς τὴν Λιμόγη, καὶ θὰ ζῶ μιὰ χαρὰ. Ἀλλὰ θὰ γίνῃ ;

Μετὰ διάστημα δύο λευγῶν καθ' ἃς ἄφιεν τὸν ἵππον νὰ βαδίζῃ κατ' ἀρέσκειαν, ἔφθασε πρὸ τῶν πρώτων οἰκιῶν τοῦ Πρεῖλλυ.

Ἡ σκοτία εἶχεν ἤδη ἐπέλθει.

Ὁ δίφρος ἔστη ἔμπροσθεν οἰκίας ταπεινῆς μονορόφου, κειμένης ἐν μέσῳ κηπαρίου.

Ἐπὶ τῷ κρότῳ τοῦ ὀχήματος ἡ θύρα ἠνοιχθη.

Μαῦρη σκιὰ ἔδραμε πρὸς τὸ διάφραγμα ἀνακινουσα ἐν τῷ σκότει λευκόν τι ἀντικείμενον.

Ἦτο χαρτίον.

Ἡ μαῦρη σκιὰ ἦτο ἡ οἰκονόμος τοῦ ἱατροῦ.

— Ἐλάτε λοιπόν... Ἐνα γράμμα σὰς ἔφεραν...

— Ἀπὸ ποῦ ;

— Ἀπὸ τὸν πύργον τῆς Ζονσέρης.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ ταγματάρχης κλίνων, δός μου, Μονίκα, γνωρίζω τί εἶνε.

— Τώρα ;

— Ναί, θὰ τὸ διαβάσω στὸν «Χρυσὸν Ἥλιον».

Ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ του, πρὶν φθάσῃ ἔως ἐκεῖ, ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ μόνου φανοῦ τοῦ ἀνηρτημένου ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Πρεῖλλυ, ἥτις εἶνε ἀπλὴ ὁδὸς οὐδὲν ἔχουσα τὸ ἰδιάζον, καὶ ἀνέγνωσεν ἀπλήστως τὰ ἐξῆς :

«Φίλτατέ μου ἱατρέ.

» Ἡ κυρία δούκισσα ἥτις μένει ἐδῶ ἀπὸ ὀλίγων ἡμερῶν θὰ λογισθῆ εὐτυχῆς νὰ σὰς ἰδῆ. Θέλει νὰ σὰς συμβουλεύθῃ διὰ τὴν κατάστασιν τῆς δεσποινίδος μας ἥτις δὲν πηγαίνει κατ' εὐχὴν.

» Σὰς περιμένει αὐριον τὸ πρωί. Μὴ λείψητε νὰ ἔλθητε.»

» Ὁ ἰδικός σας,

» Ζιλ Πουρσαίν.»

» Ὑ. Γ. Τῆς εἶπα πολλὰ καλὰ διὰ σὰς καὶ ὅτι δύναται νὰ σὰς δώσῃ ἐμπιστοσύνην. Μοῦ φαίνεται ὅτι εὐρετε πελατεῖαν ἐπικερδῆ. Σὰς περιμένω νὰ προγευματίσωμεν.

» Ζ. Π. »

Ὁ μικρόσωμος ἱατρός διηύθυνε τὸν ἵππον του πρὸς τὸν «Χρυσὸν Ἥλιον», οὐτινος ἡ ἐπιγραφὴ ἐκυμαίνετο εἰς τὸ ἄκρον σιδηροῦ ἐλάσματος, ἐξ οἰκίας μακρότερον.

Ἐτριβε τὰς χεῖρας σκεπτόμενος.

— Εὐγε, ὅλα πηγαίνουν καλὰ. Αὐτὸς ὁ Βωνοᾶζ ἔχει μυρωδιά. Ἴσως ἀποκτήσω ἐπιρροή, καὶ τὰ πράγματα

λάβουν αἰσιοπέρας. Καὶ ὕστερα, μ' ὅ,τι θὰ λάβω, βλέπομε. Δὲν περιφρονῶ τὴν Λιμόγη, ἀλλὰ προτιμῶ καλλιτέρα τὸ Παρίσι.

ΙΑ'

Ὁπου ὁ Καμπευρόλ λαμβάνει τὰς πληροφορίες του.

Ὁ «Χρυσὸς Ἥλιος», τὸ πρῶτον τῶν πανδοχείων τοῦ Πρεῖλλυ, δὲν εἶνε προωρισμένον ἵνα συγκρίνηται πρὸς τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ συρμού, ἀλλ' εἶνε καλὸν πεπαλαιωμένον καπηλεῖον, καὶ αἱ τιμαὶ του μικραὶ.

Ἐπὶ τῆς ἐπιμήκουσ προσόψεώς του, ἐφ' ἧς ἀναρριχῶνται τριανταφυλλεαὶ, τὸ ἐμβλημα φέρει, κάτωθεν ἀστέρος, τὰς λέξεις : «Λουδοβίκος Γιροννέτος, ξενίζονται πεζοὶ καὶ ἔφιπποι».

Μακρότερον, πέραν τοῦ ἀψιδωτοῦ προαυλίου, παρὰ τὴν εἰσοδὸν εἰδους τινὸς καπνιστηρίου, τρεῖς σφαῖραι, μία λευκὴ, μία ἐρυθρὰ καὶ μία κιτρίνη κεῖνται δίκην τριγώνου ἀνωθεν σφαιριστηρίου, ἵνα δεικνύσιν εἰς τοὺς πελάτας ὅτι ὁ «Χρυσὸς Ἥλιος» εἶνε ἐφωδιασμένος διὰ παντὸς ὅ,τι τερπνόν.

Αὐτὸ ἦτο τὸ σύνηθες κέντρον τοῦ ταγματάρχου Καμπευρόλ. Εἰς τὴν οἰκίαν του ἤρχετο μόνον τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, καὶ πρὸς ἐξέτασιν τῶν χωρικῶν του ἐν ἡμέραις ἀγορᾶς.

Ἐν πρώτοις ὠδήγησε τὴν ἀποσκευὴν του εἰς τὸν σταῦλον, ἀνέθηκε τὸν ἵππον εἰς τὴν φροντίδα τοῦ θεράποντος καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ μαγειρείῳ ἵνα λάβῃ πληροφορίας περὶ τῶν παρασκευαζομένων φαγητῶν.

Μεθ' ὅλον τὸ καλὸν τοῦ πρόγευμα, ἔν καλὸν δεῖπνον δὲν ἐπτόει τὸν ταγματάρχην. Ὁ στόμαχός του τῷ ἐπέτρεπε δύο τοῦλάχιστον στερεὰ γεύματα καθ' ἑκάστην. Ἐν τῇ ἐξοχῇ ὁ ἀὴρ ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν.

Ὁ ξενοδόχος ἀρχαῖος κἀπῆλος εἰς Τούρ, εἶχε νυμφεῦθῃ τὴν διευθύντριαν τοῦ «Χρυσοῦ Ἥλιου» καὶ ἀπεσύρθη ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἀποταμιεύματός του.

Ἦτο παχύσαρκος ἀνὴρ πεντηκοντούτης μὲ εὐάρεστον τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ πελάτου του, ἐστράφη κρατῶν χύτραν εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἐκπλαγείς ἐκ τοῦ παιδρού του ὕφους, ἀνεκραύγασεν :

— ὦ ! ὦ ! ἱατρέ, καλοπεράσατε, φαίνεται ! Ποτὲ δὲν σὰς εἶδα μὲ τέτοιο πρόσωπο.

— Πῶς λοιπόν, Γιροννέτε, πολλὰς φορὰς μ' ἔχεις ἰδεῖ μὲ πρόσωπο καταίθασμένο ;

— Δὲν λέω αὐτό.

— Αὐτὸ ἐφάνης πῶς ἔλεγες !

— Μὴ δυσαρεστεῖσθε. Ὅλοι τὸ γνωρίζουν πῶς κάνετε εὐθυμο συντροφιά. Ἀλλὰ σήμερα ἀστράφτετε, λόγο τιμῆς !

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ ὄψις τοῦ ἱατροῦ ἀπέστιλβεν ἐξ εὐχαριστήσεως.

— Τί ἔχωμε νὰ φάμε ; ἠρώτησε, θέτων πέρας εἰς τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ μαγειροῦ.

Καὶ ταυτοχρόνως διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἐπεθεώρει τὰς χύτρας.

— Ὁρατὰ πράγματα, εἶπε μὲ τὸν ἀνοικτόν του γέλωτα ὁ Γιροννέτος.

— Τί καὶ τί ;

— Ἐν πρώτοις σοῦπα μὲ λαχανικά.

— Ἐπειτα ;

— Ψάρια τοῦ Βουσσῶ ἢ λὰ Σαμβῶρ. Εἶνε τῆς γνώμης σας, ταγματάρχα.

— Ἄ λὰ Σαμβῶρ, δαίμονα ! Ἄλλο ;

— Λαγὸ ἀριστούργημα, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε τὴν ἰδέα σας.

Δῶρο τοῦ φίλου σας Πουρσαίν. . . . Ἔχει ἀκόμη καὶ ψητὸ μὲ φασόλια, καὶ σαλάτα.

— Ὠραία, Γιροννέτε, φίλε μου!

Εἶτα σκεπτόμενος :

— Ὠραία, ἡ ἡμέρα μου, σήμερα!

— Τί παίρνετε, ταγματάρχα; ἠρώτησεν ὁ πανδοχεύς.

— Ὀλίγην ἀψινθο. Ὁ Βικτωριανὸς δὲν εἶνε ἐδῶ;

— Ὅπου εἶνε θὰ ἔλθῃ. Ἐξῆ καὶ τέταρτο!

— Μόλις φανῆ, νὰ μοῦ τὸν στείλῃς.

— Καλό.

Δὲν παρήλθον τρία λεπτά ἀπὸ τῆς τοποθετήσεως τοῦ ταγματάρχου ἐν τινι τραπέζῃ καὶ νέος εἰσήλθε καὶ τὸν ἐπλησίασεν ἀχρὸς, ὑψηλός, ἐξηθρωμένος, ἀγένειος μεθ' ὅλα τὰ τριάκοντά του ἔτη, καὶ φέρων ρεδιγκόταν ἐφθαρμένην.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἠννόει τις ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ γραφέα.

Εἰς μόνος εἰς Πρεϊλλὺ παρεῖχε τοιαύτην θέσιν, ὁ γραφεὺς τοῦ συμβολαιογράφου. Καὶ πράγματι ὁ ἀποστεωμένος οὗτος νέος ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ γραφεὺς, ὁ Βικτωριανὸς Σαγκῶ.

Μὴ ἔχων πόρους ἵνα ἀνοίξῃ ἴδιον συμβολαιογραφεῖον, ὁ Βικτωριανὸς αὐτὸς περιώριζε τοὺς πόθους του εἰς τὴν διηνεκῆ ἐξάσκησιν τοῦ ἔργου γραφέως, οὕτινος οἱ μισθοὶ ἐνούμενοι πρὸς μικρὰ κέρδη ἀποκομιζόμενα ἐξ ἰδίων ἐργασιῶν τῷ ἐπέτρεπον νὰ ζῆ εἰς τὸν «Χρυσοῦν Ἥλιον», καὶ συναναστρέφεται τὰς ἐκεῖ προσωπικότητας.

Ἦτο ἄλλως τε καλὸς νέος, ὑποχρεωτικὸς καὶ ἔντιμος, ἀπολαύων τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἀγροτῶν καὶ ἐπέχων δι' αὐτοὺς τόπον δικηγόρου.

— Λοιπὸν, Βικτωριανέ, μίαν ἀψινθο! εἶπεν ὁ ταγματάρχα.

— Ἰατρός, καὶ νὰ συμβουλευέτε τοιαῦτα ποτά!

— Μίαν μαδέρα!

— Αὐτὸ μάλιστα! εἶσατε μέγας καὶ γενναϊόδωρος, ταγματάρχα!

— Γιροννέτε, μία μαδέρα! ἔκραξεν ὁ Καμπεϋρόλ.

— Διετρέξατε σήμερον τὴν πεδιάδα, ἰατρέ;

— Ναί.

— Θὰ φανῶ ἀδιάκριτος ἂν σας ἠρώτων περὶ τοῦ μέρους;

— Εἰς τὸ Βρέιλ.

— Φαγητὰ καλὰ;

— Ἐξάριετα, διάβολε! Ὁ κόμης εἶνε μοναδικός.

Ὁ γραφεὺς ἔκαμε μορφασμόν.

— Μὲ ὅσα ἐξοδεύει! ἐφέλλισε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο, Βικτωριανέ;

— Ὅταν τρέγῃ κανεὶς εἰς καλπασμόν, εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ, συντρίβει τὸν λαιμόν του, ταγματάρχα.

— Ἐὰν ὀμιλῆς μὲ ἀλληγορίας! . . .

— Καλὴ φωτιά εἶνε ἐκείνη ποῦ βραστᾶ! λέγει ἡ παροιμία.

— Στὸν διάβολο ἢ παροιμίες σου, Βικτωριανέ.

— Πιστεύω ὅτι μ' ἐννοεῖτε ἀρκετά.

— Μὰ τὴν πίστι μου! ὄχι.

— Ἄν κερδίξω πεντακόσια φράγκα τὸ ἔτος, ἐπὶ ὑποθέσει, καὶ δαπανῶ δύο χιλιάδας εἰς τὸν «Χρυσοῦν Ἥλιον», σεὶς θὰ πληρώσετε τὴν διαφοράν;

— Θέλετε νὰ εἰπῆτε ὅτι ὁ κόμης εἶνε φορτωμένος ἀπὸ χρέη.

— Ὅλος ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει, καὶ σεὶς ἐπίσης.

— Μπα! ἀντεῖπεν ὁ Καμπεϋρόλ εἰς τὸν γραφέα, αὐτοὶ ὁμοιάζουν τοὺς γάτους· τοὺς ρίπτεις ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ βρίσκονται πάντοτε ὀρθοὶ στὰ πόδια των.

— Ἄς ἴδωμεν πῶς.

— Πότε κληρονομία! . . .

— Δὲν γνωρίζω νὰ περιμένῃ καμμίαν ὁ κύριος Βωνοᾶζ.

— Πότε γάμος τοὺς φέρνει πάλι στὰ καλά των.

— Αὐτὸ δύναται. . . ἀλλ' ὁ καιρὸς του προχωρεῖ.

— Τί ἡλικίαν τοῦ δίδετε;

— Ὁ κόμης Φίλιππος δὲ Βωνοᾶζ ἐγεννήθη εἰς τὸ Βρέιλ τὴν 20 Ἰουνίου 1835. Εἶμεθα εἰς τὰς 8 Νοεμβρίου 67. Συνεπῶς εἶνε τριάκοντα δύο ἔτων καὶ ἕξ μηνῶν.

— Π' ἀνάθεμα! Μνήμη ποῦ τὴν ἔχετε, Βικτωριανέ!

Ὁ γραφεὺς ἐμειδίασε μετριοπαθῶς.

— Τὸ ἐπάγγελμα, εἶπεν.

— Εἰς ὑγείαν σας, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός.

— Εἰς ὑγείαν, ταγματάρχα.

— Λοιπὸν, νομίζετε, Βικτωριανέ, ὅτι ὁ κόμης τὴν ἔχει ἀσχημα;

— Εἶνε ἠφανισμένος καὶ ἐκτὸς ἀπὸ θαῦμα. . .

— Ἄρκει! γνωρίζετε τὴν κυρίαν λὰ Ρὸς Βιλλάρ;

— Πά! Δὲν ἔκαμα συναναστροφὰς μαζύ της, ἀλλ' ἂν ἐννοεῖτε διὰ τὰ εἰσοδήματα, τὴν περιουσίαν της. . . ναί. . . περίπου.

— Αὐτὴ, δὲν ἔχει νὰ στενοχωρηθῆται, Βικτωριανέ;

Ἡγωνιάδης ὄψις τοῦ γραφέως ἐφωτίσθη.

— Αὐτὴ δὲν ἔχει σύγκρισιν μ' ἐκεῖνον, εἶπε διὰ τόνου βαθέως θαυμασμοῦ.

— Εἰς πόσον ὑπολογίζετε τὰ εἰσοδήματά της;

— Αὐτὸ εἶνε ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους;

— Πρέπει τις νὰ ἐξετάσῃ. . . Ἔχει κτήματα παντοῦ.

Ὁ ταγματάρχης ἐταπεινώσε τὴν φωνήν.

— Αὐτὴν νὰ ἐπετύγχανε ὁ Βωνοᾶζ, αἱ!

— Ἀνοησίας, εἶπεν ὁ Βικτωριανός, σεῖων τὴν κεφαλὴν.

Δὲν εἶνε δι' αὐτὸν ἡ τύχη.

— Ποιὸς τὸ ξεύρει.

— Τὸ εἰξεύρομεν πολὺ καλὰ.

— Ὁ λόγος;

— Δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ κατὰ τὴν μικράν μου κρίσιν εἶνε δύσκολον ὅσον τὸ νὰ ἐνωθῆ ἡ σελήνη μὲ τὸ ἥλιον.

— Διάβολε!

— Μὴ τυχὸν τὸ σκέπτεται;

— Καὶ εἶνε ἀπαγορευμένος;

— Ὅχι, ἀλλ' ὅταν σημαδεύῃ κανεὶς πολὺ ὑψηλά, ἡ σφαῖρα δὲν φέρει ἀποτέλεσμα.

Ὁ ταγματάρχης ἔμαθε περίπου πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει.

— Ὁ κόμης, ὑπέλαβεν, οὔτε λέξιν κἂν μοῦ εἶπε δι' αὐτό, ἐγὼ τὸ σκεπτόμην. Ἴδου ὅτι τῷ ἐχρειάζετο.

— Βεβαίως. . . βεβαίως. . . καὶ εἰς ἐμὲ ἐχρειάζετο κληρονόμος μὲ εἰσόδημα δύο μόνον χιλιάδων λιρῶν. Ἄλλ' ὅσα κανεὶς θέλει. . .

— Σκέπτεσθε ὡς σοφός, Βικτωριανέ.

— Θέλετε τὴν ἰδικὴν μου γνώμην, ἐδῶ, μεταξὺ μας, ταγματάρχα;

— Ἄς ἴδωμεν.

— Ἄν εἶχα κόρην, ἐγὼ ὁ Βικτωριανὸς Σαγκῶ, ὁ μηδαμινὸς γραφεὺς, δὲν θὰ τὴν ἔδιδα εἰς τὸν κύριον Βωνοᾶζ.

— Ἔχετε προλήψεις!

— Εἶνε ἄξιος νὰ φάγῃ ἕνα κόσμον. Εἶνε ἀσωτος, πιστεύσατέ με!

— Χά! χά! δυνατόν.

— Οὔτε λέξιν ἔχω περιπλέον νὰ εἶπω. Δὲν θέλω νὰ φέρω βλάβην εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον. Εἶνε πλάτης, καὶ ἀπὸ τοὺς καλοὺς.

— Ἐννοεῖται!

Ὁ προϊστάμενος θὰ ἐγένετο μανιώδης ἐναντίον μου καὶ δικαίως.

— Π' ἀνάθεμα! μ' ἔχετε λοιπὸν διὰ κανένα φλύαρο, Βικτωριανέ;

Ὁ κῶδων τοῦ δειπνοῦ ἐσήμαινε.

— Πηγαίνωμεν νὰ δειπνήσωμεν, εἶπε.

— Πηγαίνωμεν, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός.

Καὶ ἐσκέπτετο :

— Ὁ Βωνοῶζ ἐπιάσθη. Θὰ τοῦ ζητήσω τὰ διπλά. Καὶ βλέπομε!

IB'

Χρυσὴ βροχὴ

Δέκα ὥραι τῆς πρωίας ἤχουν εἰς τὸ μέγα ἐκκρεμὲς Λουδοβίκου ΙΔ' τὸ ἀνηρημένον ἀνωθεν τοῦ διβανίου ἐφ' οὗ ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἐκάθητο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἰδιαιτέρου διαμερίσματός της.

Ἀπὸ τοῦ παραθύρου της ἐθεώρει διὰ βλέμματος σκυθρωποῦ τὴν ὁμίχλην μελαγχολικῆς ἡμέρας νοεμβρίου.

Πανταχοῦ ὁ νοέμβριος εἶνε μὴν μελαγχολικός, ἰδίως ὅμως εἰς τὴν ὑγρὰν καὶ παγετώδη Βρέννην, ἧς ἡ γῆ ἀναδίδει ἀτμώδεις ἀναθυμιάσεις καὶ κατ' αὐτὰς ἔτι τὰς ἡμέρας τοῦ θέρους.

Συνήθως δύναται τις νὰ προμαντεύσῃ τὸν χαρακτῆρα ἀνθρώπου ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν ἐπίπλων.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς δουκίσσης τὸ πᾶν ἦτο σοβαρὸν, γωνιώδες, εὐθυτενὲς καὶ τυπικόν.

Ὁ εἰσερχόμενος ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐτῆς αἰθούσῃ μὲ τὸ λεῖον δάπεδον, τὰ ἀμαυρὰ ἐκ τοῦ χρόνου κάρινα ἐπιπλα, τὸν μέγαν ἐπὶ ξυλίνου σταυροῦ ὀρειχάλκινον Χριστόν, περιέμενε νὰ ἐβλεπε καὶ τὴν οἰκοδόποιον ἐν στολῇ μοναχῆς.

Ἄλλως τε, ἡ δούκισσα δὲν εἶχεν ἀνάγκην τοιαύτης περιβολῆς.

Ἡ συνήθης ἐνδυμασία της ἦτο μαύρη ἐσθῆς ἀνευ πτυχῶν ἢ ἄλλων κοσμημάτων ἢ ὀλίγας μόνον ἡμέρας τοῦ ἔτους ἀπέβαλλε, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς εἰδὸς τι σκούφου ἐκ δαντέλλας, μαύρου καὶ αὐτοῦ.

Μεθ' ὅλην τὴν τοιαύτην ἀπλότητα ἀμφιέσεως τὴν ἀντιτιθεμένην πρὸς τὸ ὄνομα καὶ τὰ πλοῦτη της, ἴσως καὶ ἔνεκεν αὐτῆς, ἐπέβαλλεν εἰς πάντας τὸν σεβασμόν.

Πρὸ αὐτῆς, ὁ Πουρσαῖν ἴστατο ἐν προσοχῇ περιμένων τὰς διαταγὰς της.

Ἦτο ἐκεῖ παρὼν ἀπὸ τινος ὥρας, καὶ ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο ποσῶς προσέχουσα εἰς αὐτόν, ὅτε ἐστράφη ἀποτόμως καὶ τῷ εἶπε:

— Λοιπόν, οὐδὲν ἐπληροφόρηθης περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

Ὁ Πουρσαῖν ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, καὶ ἔκαμε κίνημα ἀποθαρρύνσεως.

— Τίποτε, κυρία δούκισσα.

— Ἐν τούτοις, πιστεύεις ὅτι δὲν ἔφυγε.

— Τὸ πιστεύω. Πρέπει νὰ ἦτο σοβαρὰ πληγωμένος.

— Ἐκαμὲς ἐρεύνας εἰς τὸ ἄλσος;

— Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

— Εἰς τὰ δάση;

— Παντοῦ, κυρία δούκισσα.

— Παράδοξον.

— Πρέπει νὰ ἐπήδησε τὸ χανδάκι. Εὗρηκα ἐκεῖ αἷμα.

Θὰ τὸν ἐκυνήγησαν ἀκόμη ἕως ἑκατὸν πενήντα μέτρα.

Ἐπειτα πλέον τίποτε.

— Τί φρονεῖς, Πουρσαῖν;

— Δὲν εἰξεύρω τί νὰ εἰπῶ.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους;

— Πρέπει ὁ κατεργάρας νὰ ἦτο πολὺ δυνατός. Ὁ Παλληκαρῆς καὶ ὁ Ψαρῆς ἦσαν ζῶα τρομερά. Μ' ἐφόβιζαν πολλαῖς φοραῖς ἐμὲ τὸν ἴδιο. Διὰ νὰ γλυτώσῃ ἐκεῖνος ἀπ' αὐτούς, θὰ ἦτο ἀπὸ σίδηρο. Ἄν αὐτὸ συμβαίνει, τότε ἀφοῦ ἀνεπαύθη ὀλίγο θὰ ἐπῆγε νὰ ἐπέτυχε τὸν σιδηρόδρομον εἰς Σατωροῦ ἢ ἄλλου. Πιθανὸν νὰ εὔρε εἰς τὰ περὶχωρα καὶ καμμίαν ἀμαξάν.

Ἡ δούκισσα ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν.

— Δυνατόν, εἶπεν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐξηκολούθησεν ὁ φύλαξ, τὸ

μάθημα ἦτο καλόν, καὶ ὅπου καὶ ἂν εὕρισκεται δὲν θὰ σηκωθῇ τώρα ἀμέσως.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἔθηκε τὸν πώγωνα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ ἐφάνη ἐπ' ὀλίγον δισταζούσα.

Ὁ Ζιλ Πουρσαῖν συνέστρεψε τὸν πῖλόν του ἐν ἀνησυχίᾳ, ἀλλ' ἡ μορφή του ἐπραῦνθη καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ἡ τῆς κυρίας του.

— Πράγματι, εἶπεν ἡ δούκισσα, κάλλιον ὅτι συνέβη οὕτω τὸ πρᾶγμα. Εἶσαι βέβαιος ὅτι οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ ὁμιλεῖ ἐν τῷ τόπῳ;

— Οὐδεὶς.

— Καὶ ἐδῶ, τίποτε δὲν γνωρίζουν.

— Τίποτε. Οἱ σκύλοι εἶχαν προχωρήσει μακρὰν. Οἱ κηπουροὶ καὶ οἱ φύλακες νομίζουν ὅτι ἐσκοτώθησαν ἀπὸ νυκτοκλέπτας. Ἡ βροχὴ τῆς νυκτὸς ἔπλυνε τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος. Ὁ κατεργάρας εἶχε τὴν τύχην νὰ τὴν γλυτώσῃ, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε πῶς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ... Γάτος ζεματισμένος!... Ἡ δεσποινὶς;...

— Οὐδὲν ἤκουσεν, εἶπε ζωηρῶς ἡ δούκισσα. Ἄν μάθης τίποτε, Πουρσαῖν, θὰ μοὶ τὸ διαβιβάσῃς.

— Ναί, κυρία δούκισσα.

Ἡ Ἴταλὶς συνομιλοῦσα εἶχε τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τὴν μεγάλην διόδον τὴν παρατάσσουσαν ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς τετραπλῆν σειρὰν δένδρων παμπαλαίων.

Ἐκεῖθεν θὰ ἤρχετο ὁ ἰατρός τοῦ Πρεϊλλύ.

Ἡγέρθη, ἐκάλεσε διὰ νεύματος τὸν ἐπιστάτην καὶ ἐπλησίασε μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν τῶν παραθύρων.

Πέραν, ὁ δίφρος τοῦ ταγματάρχου προῦχῶρι συρόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπνηλοῦ τοῦ ἵππου, ἀληθοῦς ἰατροῦ τῆς ἐξοχῆς.

— Εἶνε ὁ ἰατρός σας; εἶπε.

— Ναί, κυρία δούκισσα.

— Δὲν φαίνεται πλούσιος.

— Δὲν ἔχει περισσότερα πλοῦτη ἀπὸ τοὺς πελάτας του.

— Πήγαινε, Πουρσαῖν, ὅταν φθάσῃ, τὸν ὀδηγεῖς πρὸς ἐμέ.

Ὁ ἐπιστάτης ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἴταλὶς ἀνεζωογόνησε τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, καὶ ἐτοποθέτησε τὸ διὰ τὸν ἰατρὸν προωρισμένον καθίσμα ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ φωτὸς τῶν παραθύρων.

Εἶτα ἐτοποθετήθη ἀνέτως ἐν τῇ σκιᾷ μεγάλου γραφείου φέροντος προεξοχὴν ὀπισθεν τῆς ὁποίας ἠδύνατο ἐν ἀνάγκῃ νὰ κρύπτῃ τὰς ἐντυπώσεις της καὶ ν' ἀνασκευάζῃ τὴν φυσιογνωμίαν της.

Ἡ ὑπόθεσις ἦν θὰ ἐπραγματεύετο ἀπῆρτι τὴν τοιαύτην διάταξιν.

Εἶτα ἐσήμανεν.

Ὁ δίφρος τοῦ ταγματάρχου ἑκατοντάδα βημάτων ἀπέειχε τοῦ πύργου.

Ἡ θαλαμηπόλος εἰσήλθε.

— Λένα, ἠρώτησεν ἡ δούκισσα, τί κάμνει ἡ κόρη μου;

— Ἡ δεσποινὶς εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν της...

— Τί λέγει;

— Τίποτε.

— Εἶνε λυπημένη;

— Τὸ φαντάζεσθε... ὅπως πάντοτε.

— Θὰ τῇ παρέλθῃ. Παρατήρησον ἕξω. Τί βλέπετε;

— Μίαν ἀμαξάν.

— Δὲν κατέβη τις ἐξ αὐτῆς;

— Ναί.

— Αὐτὸς ἐντὸς μικροῦ θὰ ἦνε ἐδῶ. Ἐχω νὰ συνομιλήσω μαζύ του. Ἐφ' ὅσον θὰ μὲνῃ ἐντὸς αὐτῆς τῆς αἰθούσης, θὰ προσέχῃς νὰ μὴ ἔλθῃ τις καὶ μὰς διακόψῃ.

Ἡ Ἴταλὶς προσέκλινεν.

Ἡ δούκισσα ἐσκέπτετο:

— Πρέπει νὰ γίνῃ ἰδικός μου· ἀλλὰ θὰ θελήσῃ;

Ὁ Ζιλ Πουρσαῖν εἰσήγε τὸν φίλον του Καμπεϋρόλ, δὲν παρουσίασε πρὸς τὴν δούκισσαν λέγων:

— Ἴδου ὁ ἰατρός διὰ τὸν ὅποιον σας ὤμίλησα.

Ὁ ἰατρός ἀνησύχει ἐπίσης διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς συνδιαλέξεως ὅσον καὶ ἡ δούκισσα αὐτή.

Ἐκ τῶν χθεσινῶν λόγων τοῦ Βωνοᾶζ εἶχον ἐκ νέου ἐν αὐτῷ ἀφυπνισθῆ ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ ἀπληστία. Λέγομεν ἐκ νέου, καὶ θὰ ἴδωμεν διατί.

Ὡς ὁ Βωνοᾶζ, οὕτω καὶ ὁ Καμπεϋρόλ διέβλεπεν εὐκαιρίαν πρὸς πλουτισμὸν ἐν αὐτῷ τῷ περιστατικῷ ἔνθα ἡ τύχη τῶν περιστάσεων ἀνεμίγνυε καὶ αὐτόν.

Ὁ κόμης Φίλιππος εἶχε διαταράξει ἐκ θεμελιῶν τὴν γαλήνην τοῦ Καμπεϋρόλ, ὅστις ὀλίγας πρότερον ἐβδομάδας, σχεδὸν ὑποτεταγμένος εἰς τὴν τύχην του εὐτυχῆς ἐκ τῶν ἔξεων τοῦ «Χρυσοῦ Ἡλίου», τῶν μετὰ τοῦ γραφέως καὶ λοιπῶν συνδιαλέξεων του, τοῦ πικέτου καὶ τῶν πολιτικῶν συζητήσεων, αἵτινες συνεκίνουν τὰς εἰρηνικὰς τῶν ἐσπερίδας, οὐδενὸς εὑρίσκειν ἑαυτὸν ἐστερημένον.

Ἀλλὰ τῶρα διέβλεπεν ἐν φαντασμαγορίᾳ τοὺς πειρασμοὺς οἵτινες ἄλλοτε τὸν εἶχον θίξει, τὰς κομψὰς Παρισιανὰς, τὰς λαμπρότητας τοῦ θεάτρου, τῶν τέλους ὅ,τι δύνανται νὰ παράσχῃ ἡ μεγάλη δύναμις : τὸ χρῆμα !

Εἰσερχόμενος ἐν τῷ πύργῳ τῆς δουκίσσης, ἐφκντᾶζετο ἑαυτὸν εἰσερχόμενον ἐντὸς μεγικοῦ σπηλαίου καὶ καθιστάμενον κύριον ὅλων τῶν θησαυρῶν τοῦ κόσμου.

Προσέλαβεν ὄψιν φιλομειδῆ, στάσιν ἀξιοπρεπῆ, καὶ ἐσκέφθη νὰ περιορίσῃ τὴν γλῶσσάν του τῆς ἐλευθεριότητος εἰς τὴν ἦτο συνειθισμένη.

Ἡ οἰκοδέσποινα, ἀπαθῆς, τὰ χεῖλη ἔχουσα συνεσφιγμένα, ἐπλάνα ἐπ' αὐτοῦ τὸ διαπεραστικὸν τῆς βλέμμα.

Δὲν ἤθελε τὸν ἀνθρώπον τῆς ἔντιμον, ἀδιάφορον.

Ἵπῆρξεν νῦχαριστημένη ἐκ τῆς ἐξετάσεώς της.

Ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς στοργγύλης ἐκείνης κεφαλῆς με τοὺς εὐθύμους ὀφθαλμούς, πόθον τοῦ νὰ ἐπωφεληθῆ εὐνοικῆς τινος περιστάσεως, καὶ δὲν ἀμφέβαλεν ὅτι θὰ ἐξυπηρετεῖτο ὡς ἐπεθύμει.

Ἡ κόρη τοῦ Μοντάλτη εἶχε γεννηθῆ διπλωμάτης.

— Δόκτωρ, ἤρξατο λέγουσα, θὰ φανῶ εἰλικρινῆς, τὸ αὐτὸ δὲ ζητῶ καὶ παρ' ὑμῶν. Ἐλάβον τὰς πληροφορίας μου προτοῦ ἀποταθῶ πρὸς ὑμᾶς. Ζητῶ ἓνα ἀφοσιωμένον...

— Κυρία δούκισσα !

— Σταθερόν, ἀκέραιον.

— Εἰς ἰατρός ! εἶνε ἀνάγκη ;...

— Καλὸν νομίζω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του θ' ἀμειθῆ βασιλικῶς.

Βασιλικῶς !

Ἐπὶ τῇ λέξει αὐτῇ φρικίαις διέτρεξε τὸ σῶμα τοῦ ἰατροῦ.

Ἡ γρατὰ ἐξηκολούθησε :

— Διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος περιστάσεως σοβαροτάτης.

— Τῇ ἀληθείᾳ !

— Φρικώδους !

— Ὑμεῖς !

— Ἐγώ ! Βλέπετε ὅτι δὲν προσπαθῶ νὰ μειώσω τὴν σημασίαν τῆς ἐκδουλεύσεως, ἦν προσδοκῶ. Ἄρκει νὰ εἶπω ὅτι παρέχω πάσαν ἀμοιβήν, ἥτις θὰ μοι ἐζητεῖτο.

Ὁ ἰατρός δὲν ἐκρατεῖτο πλέον.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ ἀναθεματίσῃ, ἀνέκραξε, κυρία δούκισσα, ἂν δὲν σᾶς ἐξυπηρετήσω ὡς ἐπιθυμεῖτε.

Ἡ Ἰταλὶς ἐκρυψε τὸ πρόσωπον ὀπισθεν τοῦ γραφείου της, ἵνα ἀποκρύψῃ μορφασμὸν περιφρονήσεως. Ἡ ἐπιτυχίας της τῇ ἐφάνετο πολὺ εὐκολος. Ὁ Καμπεϋρόλ οὕτε τοὺς κατ' ἐπιφάνειαν τύπους ἐγνώριζεν.

Ἐβρισην ἐπ' αὐτοῦ ἐκ νέου βλέμμα διερευνητικὸν καὶ ἐπανάλαβεν :

— Ἀπεσύρθη ἐν εἰς τὸ μεμονωμένον αὐτὸ μέρος, διότι ἔχω ἀνάγκην μυστηρίου διὰ τὰ σχέδιά μου... Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται.

Ὁ ἰατρός ἐφέλλισε λέξεις τινὰς, ἵνα διαβεβαιώσῃ καὶ πάλιν τὴν δούκισσαν περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του.

— Προσέξατε, εἶπεν ἐκείνη. Τὸ πᾶν θὰ σᾶς εἶπω. Ἡ δεσποινὶς δὲ Σαρναί, ἡ ἐγγονή μου, εἶνε δεκάεπτα μόλις ἔτων, ἡλικία, ἐν ἣ εὐκόλως ἀπατάται τις. Ὅχι ὅτι ἠτιμάσθη — ἡ τιμὴ κόρης, ὡς αὐτή, δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ ἀδυναμίας παιδίου ἀπέιρου — ἀλλὰ παρεσύρθη εἰς σφάλμα, οὐτινος ἐνοῶ νὰ προλάβω τὰς συνεπειὰς. Μὲ ἀκούετε :

— Περὶ αὐτοῦ μὴ ἀμφιβάλλετε, κυρία δούκισσα. Οὐδέποτε ἤκουσα πρᾶγμα παρομοίως ἐνδιαφέρον, εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερόν !

— Ἡ περιουσία τῆς νεάνιδος ἐκίνησεν εἰς πειρασμὸν τὸν τυχοδιώκτην, ὅστις διέπραξε τοιαύτην ἀτιμίαν, νομίζων, φαίνεται, ὅτι θὰ ὑπεχώρου πρὸ τῆς τετελεσμένης πράξεως, ἂν εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ ἐζήτει τὴν χεῖρά της.

— Χέ ! χέ ! κυρία δούκισσα, ἦτο ὑπολογισμὸς...

— Ὑπολογισμὸς ἀτίμου ἀνθρώπου, ὑπολογισμὸς πειρατοῦ ἢ ληστοῦ !

— Δὲν διατεινόμεαι, εὐχὴ Θεοῦ ! τὸ ἐναντίον.

— Πολὺ ὀλίγον μ' ἐγνώριζε νομίζων ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ. Θὰ προετίμων νὰ φρευγον μετὰ τὴν κόρην μου εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου ἢ νὰ συνάψω δεσμὸν τοιοῦτον.

Ὁ ταγματάρχης ἔτεινε τὸ οὖς.

— Εἶνε λοιπὸν ἀνθρώπος ἀνάξιος ;... ἠρώτησεν.

— Εἶνε υἱὸς ἐνὸς τῶν ἐνοικιαστῶν μας... τῶν πέρει τῆς ἐπαύλεως τοῦ Βοασσύ... εἰς σπουδαστῆς τοῦ δικαίου... δύναμαι νὰ σᾶς τὸν ὀνομάσω... Γεώργιος Δαμβέρτος.

— Πλούσιος ;...

— Μετρία περιουσία... Ἐπειτα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει...

— Λέγετε ὅτι θὰ ἐπηγαίνετε εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, κυρία δούκισσα. Κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, δὲν εἶνε ἀνάγκη διὰ τοιοῦτον ταξιδίου.

— Τί θὰ ἐκάμνετε λοιπὸν, ἰατρέ ;

— Ἡ δεσποινὶς δὲ Σαρναί εἶνε πολὺ νέα.

— Τῷ ὄντι.

— Ἄπειρος...

— Δυστυχῶς.

— Δυνατὸν νὰ συνέλαβε πάθος... διαβατικόν.

— Αὐτὸ συνέβη.

— Μετὰ παρέλευσιν ἑξ μηνῶν ἢ ἔτους, κατὰ τὴν δύναμιν, μεθ' ἧς ἔχει ριζωθῆ ἐν τῇ νεαρᾷ της ψυχῇ, οὐδ' ἔχνος κἂν θὰ μένῃ...

— Τὸ ἔχω ὑπ' ὄψιν.

— Ἰδίως, προσέθηκε βραδέως ὁ ταγματάρχης, ἂν οὐδὲν παρουσιάζηται, τὸ δυνάμενον ν' ἀναπολήσῃ εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Σαρναί στιγμὴν λήθης...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δουκίσσης καὶ οἱ τοῦ ἰατροῦ ἐξήτασαν ἀλλήλους.

Ἦννοοῦντο.

Τότε ἡ Ἰταλὶς, μετὰ παγετώδους ψυχρότητος, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῆ, ἐξήγησε πρὸς τὸν ἰατρόν ὅ,τι παρ' αὐτοῦ περιέμενε.

Τὴν ἤκουε μετὰ προσοχῆς, χωρὶς νὰ τὴν διακόψῃ, τὸ βλέμμα ἔχων προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ἡγεμονικῆς καὶ σκληρᾶς ὀψεώς της.

Μόνον ὅτε ἐκείνη ἐφθασεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως, ἐρριψοκινδύνευσε δειλὰς τινὰς παρατηρήσεις :

— Ἴσως !...

— Ναί, κυρία δούκισσα...

Ἄλλ' ἐκείνη ἀπέκοπτε τὸν λόγον προσθέτουσα ἀποτόμως :

— Τὸ θέλω !

Ὅτε ἐτελείωσεν ἠτένισε τὸν ταγματάρχην τολμηρῶς ἢ ἀπηνῆς ἀπόφασίς της ἀνεγινώσκετο ἐντὸς τοῦ μαύρου βλέμματός της, ἐπὶ τῆς ἐν μέσῳ τοῦ μετώπου χαρασσομένη βαθεῖα πτυχῇ, ἐπὶ τῶν ἠνωμένων της ὀφρύων, ἐπὶ τῶν συνεσφιγμένων της χειλέων.

— Δύναμαι νὰ βασισθῶ ἐφ' ὑμῶν ; εἶπεν.

Ἐκεῖνος ἀπήνητησεν ἀδιστακτικῶς :

— Πρὸς πάντα ἄλλον, θὰ ἔλεγον : ὄχι. Πρὸς ὑμᾶς, ἀπαντῶ : ναί.

— Ἐχει καλῶς !

Ἐλαβεν ἀπὸ τοῦ γραφείου της δέσμη τραπεζικῶν γραμματιῶν.

— Εἶνε ἀπλοῦς ἀρραβῶν, εἶπε. Μόλις θὰ ἦνε δέκα χιλιάδες φράγκων... πράγματα ἀσήμαντα... Ἐξυπηρετήσατέ με ὡς ἐγὼ ἐννοῶ καὶ θὰ κάμητε τὴν τύχην σας. Κατὰ βάθος, περὶ τίνος πρόκειται ; Περὶ τῆς τηρήσεως ἐνὸς μυστικοῦ !

Ἔθηκεν ἓνα τῶν δακτύλων της ἐπὶ τῶν χειλέων, καὶ δεικνύουσα αὐτῷ τὸ δῶμα.

— Παρατηρήσατε, εἶπεν.

Ἀνέσυρε μίαν πτυχὴν τοῦ ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος λευκοῦ παραπετάσματος.

Ἐστηριγμένη ἐπὶ τοῦ λιθίνου κιγκλιδωτοῦ, ἡ ἐγγονή της, τετυλιγμένη διὰ μανδύου φέροντος σισύραν, μὲ ὠχρότητα νεκρᾶς, ἐν στάσει χαύνῃ καὶ ἀτημελήτῃ, ἐθεώρει μελαγχολικῶς τοὺς κύκλους, ὅτινες ὠλισθαίνον δίκην ἐμψύχων λέμβων κάτω ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Βαθεῖαν ἀθυμίαν καὶ ἀνίατον ἀπογοήτευσιν προέδιδεν ἡ στάσις τῆς πτωχῆς κόρης, καταβεβλημένης ὑπὸ τὸ αἶσχος τοῦ παρόντος, καὶ τῆς ἀνησυχίας τοῦ μέλλοντος.

— Τί φρονεῖτε περὶ αὐτῆς ; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα.

Ὁ ἰατρὸς Καμπεϋρόλ εἶχε πολλὰ σφάλματα. Ἄλλ' ἐτηρεῖτο εὐσπλαγχνίᾳ τις ἐν τῇ ψυχῇ του.

Ἐὰν ἡ ἀπληστία ἢ ὑπνώττουσα ἐν τῷ βᾶθει τῆς πλήρους πόθων μὴ ἐκπληρωθέντων καρδίας αὐτῆς δὲν ἐξηγεῖτο τόσον σφοδρῶς, θὰ ἤξιζε πλείοτερον τῆς καρδίας τῆς μάμμης, ἀποστεωθείσης, οὕτως εἶπεν, ὑπὸ ἀδαμάστου ὑπερηφανείας.

— Πολὺ ἔχει ὑποφέρει, ἐπιθύρισε σοβαρῶς.

— Τῷ ὄντι.

— Ἐκρυσπε τὴν κατάστασίν της ὅσον ἠδυνήθη... Σήμερον εἶνε ἀδύνατον.

— Τὸ τέλος τῶν δεινῶν της θὰ ἦνε τὸ ν' ἀπαλλαγῇ διττῶς, παρετήρησεν ἡ δούκισσα.

— Δὲν θ' ἀργήσῃ πολὺ.

— Πόσον χρόνον ;

— Ἐνα μῆνα, εἰ ἐβδομάδας τὸ πολὺ, ἂν δὲν ἀπατώμαι.

— Ἀνακεφαλαιώσωμεν λοιπὸν, ἰατρέ.

— Δὲν εἶπομεν λοιπὸν τὰ πάντα ;

— Μὲ ἠννοήσατε ;

— Τελείως.

— Θὰ ἀφεθῆτε εἰς τὴν διάθεσίν μου ;

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Καὶ σιγὴ !

Ὁ Καμπεϋρόλ ὑπεκλίθη.

Ἡ γραῖα ἐδέσποζε τοῦ ὑποκειμένου του, αὐτοῦ ὡς καὶ τῶν ἄλλων.

Οὐδεὶς τῶν μυῶνων τῆς γραΐας Ἰταλίδος ἐταράχθη. Θὰ τοὺς ὑπέθετέ τις γεγλυμμένους ἐπὶ λίθου.

Ἐν τούτοις εἶχε παρασκευάσει μίαν τῶν τερατωδῶν ἐκείνων πράξεων, ἃς ἡ πλέον ὑψηλόφρων καὶ ἀγρία ὑπερηφάνεια δύναται μόνη νὰ κυφορήσῃ.

Ἐὰν ἡ Λευκὴ ἤκουε τὰ κατ' αὐτῆς σκευωρούμενα ἢ τὰ ἐμάντευε, θὰ ἐδραπέτευε καταπατοῦσα πάντα πρὸς τὴν μάμμην σεβασμὸν καὶ τὰς προλήψεις τῆς γεννήσεως, καὶ θὰ κατέφευγεν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ ἐραστοῦ της, ὃν εἶχε τελευταῖον ἀρνηθῆναι ἀκολουθήσῃ, κραζούσα : Σωθῶμεν ! Φύγωμεν ὅπου θέλεις, μακράν, ὅπου οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ μᾶς εὕρῃ !

Καὶ θὰ τὸ ἔκαμνεν ὄχι δι' ἑαυτὴν ἢ τὸν ἔρωτά της, ἀλλὰ διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ τέκνου της, ἔρωτα ὑπέρτερον παντὸς ἄλλου ἐν τῇ καρδίᾳ μητρὸς ἀληθοῦς.

Ἡ, ἂν ἡ φυγὴ τῇ ἦτο ἀδύνατος, θὰ ἐφόρευε διὰ τῶν

ιδίων της χειρῶν τὸ τέκνον, φονευομένη ἔπειτα καὶ αὐτὴ, ἀντὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς κινδύνους, ὅτινες τὴν περιέμενον.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Γεωργίου ἔζη ἐν ὄνειρῳ, ἐξουθενωμένη καὶ ὑποτεταγμένη εἰς τὰς θελήσεις τῆς δουκίσσης.

Ἐγκαταλείπουσα τὸν ἰατρὸν Καμπεϋρόλ ἡ Ἰταλίς τῷ εἶπεν :

— Ἀπὸ τοῦδε, ἰατρέ, ἀνήκετε εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐπιθυμῶ ἢ δεσποινὶς Σαρναίου νὰ λάβῃ δι' ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον.

— Θὰ τὴν ἔχῃ, κατάρρα !

Ὁ Καμπεϋρόλ κατέβη τὴν κλίμακα ἐλαφρῶς ὡς πτερόν. Ἐθλίβεν ἐρωτικῶς ἐν τῷ θυλακίῳ του τὰ δέκα γραμμάτια ὧν ἐγένετο κύριος.

Ἀρραβῶν, ἀπλοῦς ἀρραβῶν, κατὰ τὸ λέγειν τῆς δουκίσσης.

Καὶ ἦτο ἀκόμη ἡ ἀρχὴ, δαίμονα ! τὸ προανάκρουσμα τῆς περιουσίας, ἧτις τῷ ἤρχετο ἐκ δύο μερῶν καὶ ἦς ἡ ἐλπίς, διανοίγουσα αὐτῷ νέους ὀρίζοντας, τὸν ἐπλήρου ἀγνώστου εὐδαιμονίας.

Παρὰ τὸ κατώφλιον τοῦ προδόμου ὁ φίλος τοῦ Πουρσαίν τὸν περιέμενον.

Ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ ἐπιστάτου ἡ τράπεζα ἦτο ἐστρωμμένη πρὸ ζωηρᾶς πυρᾶς.

Ἡ θεὰ ἦτο προκλητικὴ.

Νῆσσα ἤχινεν ἐντὸς πεπαλαιωμένου πινακίου τῆς Ρουέννης διαχέουσα ὀσμήν εὐάρεστον.

— Ἀνθρωποὶ ὡς σεῖς, φίλε Πουρσαίν, εἶνε εὐτυχεῖς, διὰ βόλε ! ἐπευφήμησεν ὁ ἰατρὸς θωπεύων ἐν τῇ διπλῇ ἐξάψει τῆς χαρᾶς του τὸν πώγωνά της οἰκοδεσποίνης. Ὁραΐα φωτιά, ὠραΐα κατοικία καὶ τὰ ρέστα !

Ἦτο ἀληθές.

Ἡ Σουλβίνα, χονδρὰ οἰκοκυρὰ τριάκοντα ὀκτὼ ἐτῶν ἕως τεσσαράκοντα, αἰωνίως πιστὴ εἰς τὰ οἰκιακά της καθήκοντα, κατεγίνετο μετὰ μικροσώμου καὶ νεαρᾶς ὑπερτρίας εἰς προετοιμασίαν τῶν τοῦ προγεύματος.

Ὁ Πουρσαίν καὶ ὁ συμπότης του παρεκάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων ἐν τῷ μεγάλῳ μαγειρείῳ ἔνθα ἀντενάκλα τὴν λάμπιν του τὸ φῶς τῆς ἐστίας καὶ αἱ ἐν γραμμῇ θεμιμένα ἐξ ἐρυθροῦ ὀρειχάλκου χύτραι ἐστιλθον δίκην χρυσοῦ.

Ἡ Σουλβίνα καὶ ἡ βοηθὸς της ἐξηκολούθουν νὰ περιφέρωνται περὶ αὐτοῦς.

Ράχιν λαγωῦ ἐστρέφετο δι' ὀβελοῦ πρὸ τῆς πυρᾶς.

Ἐπὶ τῆς καθαρᾶς ὀθόνης τῆς τραπέζης ὑπῆρχον φιάλαι πορφυρούμεναι ὑπὸ διαυγοῦς οἴνου τῶν περικώρων τῆς Λός.

Οὐδεὶς θὰ ἐφρατάζετο ὅτι δρᾶμα ἀγενές, αἱματηρὸν εἶχε πρὸ δύο ἡμερῶν λάβει χώραν ἐν τῷ ἀπεράντῳ καὶ εἰρηνικῷ ἐκείνῳ ἄλσει, οὗ ἡ ἀποψὶς ἐξετείνετο πρὸ τῶν παραθύρων, καὶ ὅτι ἐμελετῶντο καὶ ἄλλα.

Ὅτε παρετέθη ἐν τέλει ὁ καφές, οἱ δύο ἄνδρες ἦσαν μόνοι.

Ὁ ἐπιστάτης ἠμιέκλεισε τὸν ὀφθαλμὸν.

Ἡδύναντο νὰ συνομιλήσωσιν ἐλευθέρως.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἔσυρε τοῦ θυλακίου του εὐτελές σιγάρων ἐνῶ ὁ Πουρσαίν ἀνήπτε δι' ἀνθρακὸς τὴν πίπαν του.

— Λοιπὸν ! ἤρχισεν ὁ ἐπιστάτης, ἰδοὺ ὅτι ἐμπήκατε στὰ χαρτιὰ τῆς κυρίας μας. Καλὴ ὑπόθεσις γιὰ σας !

Ὁ Καμπεϋρόλ ἀκουσίως ἔψαυσε τὸν ἐπενδύτην του. Ἡ ἀπόδειξις ἦτο ἐκεῖ παρούσα.

— Ὑστερ' ἀπ' ὀλίγο θὰ ἔχετε δουλειὰς, ἐξηκολούθησεν ὁ Πουρσαίν, ἵνα ἐπισκοπήσῃ τὰ πράγματα.

Ὁ ταγματάρχης ἐν ἀρχῇ δὲν ἀπεκρίθη. Ἠρέσθη μόνον νὰ εἴπῃ, ἐκτείνων τοὺς πόδας του πρὸς τὴν πυρᾶν,

— Ὁραΐα εἶνε ἐδῶ σ' ἐσας, διὰ βόλε !

Ὁ Πουρσαίν συνέστρεψε τὸ γένειον ὡς ἄνθρωπος μὴ δυσκολευόμενος νὰ μεταδώσῃ ἔν μυστικόν.

— Δὲν εἶν' ὠρατὰ δι' ὄλους, ἀπήντησε μὲ γέλωτα ψευδῆ καὶ ὑπουλον.

— Καὶ διὰ ποίους δὲν εἶνε ὠρατὰ; ἠρώτησεν ὁ ταγματάρχης.

— Δι' ἐκείνους ποῦ κυνηγοῦν τὴ νύκτα δίχως ἀδεία.

Ἄ Καμπεϋρόλ τὸ ἐγνωρίζεν ἤδη.

— Χέ! χέ! εἶπε, στὰ παλαιὰ μου χρόνια ἐγνωρίζα κυνήγια ποῦ διὰ χάρι τῆς θά' βαζα μετὰ χαρᾶς σὲ κίνδουνο τὸ τομάρι μου. Ὁ κύριος ὀφείλει νὰ φυλάξ τὸ κτήμᾶ του.

— Τὸ δικό μας τὸ φυλάμε καλὰ, ταγματάρχα.

Ἄ Καμπεϋρόλ ἐπλήρωσε τὸ κύπελλον του διὰ κονιάκ.

— Δυνατόν, ὑπέλαθε μὲ ὕφος πανουόργου, ἀλλὰ πολὺ ἀργά, καλέ μου!

Ἄ Πουρσαῖν ἐγένετο περιχαρῆς.

— Καλὰ, εἶπεν, ἡ κυρία βλέπω σὰς ἔκαμε τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῆς.

Καὶ ἀποβαλὼν τὰς ἐπιφυλάξεις του, διηγήθη πρὸς τὸν ταγματάρχην τὴν ἱστορίαν τῆς συνεντεύξεως καὶ τῆς φρικώδους νυκτερινῆς θήρας.

— Ἀκοῦστε, εἶπεν ἐν τέλει, ἔχω τὸ δέρμα τραχύ, γιατί μου· πάει καλὰ! μὰ μόνο νὰ τὸ σκεφθῶ, μοῦ ἔρχεται δὲν ξέρω πῶς. Καὶ φαντασθῆτε ὅτι δὲν ξέρομε μάλιστα τί ἀπέγεινε.

— Τὸν ἀνεζητήσατε;

— Παντοῦ.

— Τίποτε δὲν εὔρηθη;

— Τίποτε. Τί φρονεῖτε, ταγματάρχα;

— Ἐγώ; Φρονῶ ὅτι ὁ κατεργάτης ἦτον ἀρκετὰ δυνατός, διὰ νὰ κάμῃ καλὰ τοὺς σκύλους σας. Δὲν εἶχαν τὰ δόντια πολὺ γερά. Θὰ πῆγε ἀλλοῦ νὰ τὸν περιποιηθοῦν.

— Ποῦ ἀρά γε;

— Αὐτὸ εἶνε ποῦ δὲν γνωρίζομε. Στὸ σπῆτί του... ἔς τὸ Παρίσι. Κανὲν ἀμὰξι θὰ τὸν περιέμενε κάπου... εἰς τὰ περίχωρα. Ὡς γενναϊόδωρος, χάριν τῆς μικρᾶς του, θὰ ἐπλήρωσε διὰ νὰ σιωπήσουν... καὶ σιωποῦν. Τίποτε δὲν θὰ μάθετε!

— Τὸ συμπέρασμα;

— Εἴσθε γλυτωμένοι ἀπ' αὐτόν. Ὅταν ὑποδέχονται κανέναν ἔτσι σ' ἓνα σπῆτι, δὲν ξαναγυρίζει...

— Τὸ πιστεύετε, γιατρέ;

— Βέβαια! χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν πῶς ἔμπορεῖ νὰ σακατεύτηκε διὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του...

Ἄ Πουρσαῖν ἀνέπνευσε.

— Τόσῳ τὸ χειρότερο γι' αὐτόν. Θὰ μάθῃ νὰ κυνηγᾷ τῆς νέαις... Ὅλα λὲν εἶνε ρόδα σ' αὐτὴ τὴ δουλειά!

— Μένει τώρα ἡ δεσποινίς, φίλε Πουρσαῖν.

Ἄ ἐπιστάτης δὲν ἐφάνη ἀμνηχανῶν.

— Αὐτὸ εἶνε τῆς κυρίας ὑπόθεσις, ἐδήλωσεν. Εἰς ὑγείαν σας, ταγματάρχα.

— Εἰς ὑγείαν!

Καὶ ὁ ἀγρότης συνεπέραναν:

— Ὁ διάβολος εἶνε πονηρός, μὰ καὶ ἡ κυρία δὲν πάει πίσω. Θὰ ξαναφτιάσῃ τὴ φωτιά καὶ δὲν θὰ φανῆ παρὰ τὴ φλόγα τῆς.

— Ἀμήν! εἶπεν ὁ ταγματάρχης.

II'

Ἐμπιστοσύνη.

Ἄ Ολίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ὁ Καμπεϋρόλ ἀπετέλει ὄντως μέρος τῆς οἰκίας, ὡς ἡ δούκισσα τὸ ἠθέλησε.

Παρέθετον τὸ πινάκιόν του, μόλις διέκρινον τὸν δίφρον του εἰς τὰ βάθη τῆς λεωφόρου. Καὶ ἦτο πάντοτε ἀκριβῆς εἰς τὴν τράπεζαν. Μόλις ὁ κώδων τοῦ προγεύματος ἐσή-

μαινεν, ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ ἤκουον ἔξωθεν τὸν κρότον τοῦ ἀμαξίου του.

Καὶ ἡ δούκισσα ἀπ' ἐτέρου ἦτο ἐξ αὐτοῦ λίαν εὐχαριστημένη. Ἐξετέλει τὸ ἔργον του θαυμασίως.

Ἄ ταγματάρχης ἐξετέλει τὴν ἀποστολὴν του μετ' ἀπιστεῦτου δεξιότητος.

Ἐν τῇ καταστροφῇ, ἥτις τὴν κατέβαλλεν, ἐν μέσῳ ὑπηρετῶν, διατελούντων ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς μάμμης τῆς καὶ ὦν μόλις ἐτόλμα νὰ ζητῆ τὰς ἐκδουλεύσεις, δεσμῶτις, οὕτως εἶπεν, ἐντὸς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πύργου, τοῦ ἀποπνέοντος τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν πληξίν, ἡ δεσποινίς Σαρναίου προθύμως ἐστράφη πρὸς τὸν μικρὸν αὐτὸν στοργύλον, εὐθυμον καὶ εὐπροσῆγορον ἄνθρωπον, τὸν πλήρη λεπτῆς συμπαθείας πρὸς τὴν νεότητά τῆς καὶ ὅστις, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐν τῇ στιγμῇ ἡ δούκισσα τῇ τὸν παρουσίασε, τῇ εἶχεν εἶπει ἰδιαιτέρως μετ' ἀποτόμου οἰκειότητος:

— Θάρρος, διάβολε! Δὲν ἐχάθη ὁ κόσμος!

Καὶ ἔθλιψεν ἐν τῇ παχειᾷ του καὶ βραχειᾷ χειρὶ τοὺς λεπτοφυεῖς δακτύλους τῆς πτωχῆς νεάνιδος.

Ἄπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ οἰκειότης εἶχεν ἀποκαταστή μεταξὺ των.

Δὲν θὰ ἐξέλεγε βεβαίως αὐτὸν ὡς στήριγμα ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναίου, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἄλλον πρόχειρον, καὶ ἔπειτα, ἤξιζεν αὐτὸς πλείοτερον ἐπιτηδείων τινῶν παρηγορητῶν, διότι μὲ τὴν εὐθυμόν του διάθεσιν, συνέτεμνε δι' αὐτὴν τὰς πλήρεις ἀγωνιῶν ἡμέρας, καθ' ἃς περιέμενε τὸ πέρας τῶν βασάνων τῆς καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς δουκίσσης.

Ἄ ἰατρός λοιπὸν πάραυτα κατέκτησε τὴν γενικὴν ἐμπιστοσύνην ὄλων ἐν Ζουσέρῃ.

Ἐχουσα πεποιθήσιν εἰς αὐτόν, διότι περὶ τῆς πίστεώς του τῇ ἐγγυᾶτο τὸ συμφέρον του, ἡ δούκισσα τὸν ἄφινεν ἐλευθέρως μόνον μετὰ τῆς ἐγγονῆς τῆς.

Κυριακὴν τινα, ἐν ἀρχῇ τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ Καμπεϋρόλ περιεφέρετο μετὰ τῆς ἀσθενοῦς του ἐπὶ τοῦ δώματος.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ψυχρὰ καὶ ξηρὰ. Οἱ ἀνεμοὶ τοῦ φθινοπώρου καὶ ὁ παγετὸς τῆς νυκτὸς εἶχον ἀποσπάσει καὶ μαράνει τὰ τελευταῖα φύλλα τῶν δένδρων. Ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὴν σκυθρωπὴν αὐτὴν φύσιν χωρὶς νὰ τὴν θερμαίνῃ.

Ἡ Λευκὴ, τετυλιγμένη διὰ μανδύου, ἐρρίγει. Ὁ ἰατρός ἤκουε τοὺς ὀδόντας τῆς συγκρουομένου μεταξὺ τῶν ὠχρῶν χειλέων τῆς.

— Ἐπιστρέψωμεν ἐντός, τῇ εἶπεν.

— Ὅχι, ἀκόμη, ἀπήντησεν ἐκείνη ζωηρῶς.

Πολλάκις εἶχον ὁμιλήσει ἰδιαιτέρως καὶ ἄνευ τῆς παρουσίας ἄλλου, ἀλλ' οὐδέποτε ἡ νεανίς εἶχε τολμήσει νὰ θίξῃ τὸ ζήτημα τῆς καρδίας τῆς.

Ἄ Καμπεϋρόλ τὸ ἐμάντευεν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπίεζεν.

Ἦτο περίπου ἡ τρίτη μετὰ μεσημβρίαν. Ἡ δούκισσα, εὐλαβῆς ὡς τὸ πλεῖστον τῶν Ἰταλίδων, σπανίως ἔλειπεν ἀπὸ τῶν ἐσπερινῶν τοῦ χωρίου.

Ἡ Λευκὴ ἤκουσε τὸ δχημά τῆς ἀπομακρυνόμενον.

Ἡ στιγμὴ λοιπὸν ἦτο κατάλληλος.

Ἐξήτασε τὸ δῶμα καὶ τὰ παράθυρα τοῦ πύργου διὰ ταχύως βλέμματος.

Ἡ ἐρημία ἦτο ἀπόλυτος.

— Ἰατρέ, ἰκέτευσε διὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Ὅ, τι ἀγαπάτε!

— Εἴσθε καλός.

— Τὸ κατὰ δύναμιν.

— Τὸ ἠννόησα ἀπὸ τῶν λόγων σας, ἀπὸ τὴν προσοχὴν δι' ἧς μὲ περιβάλλετε... Δύνασθε νὰ μοὶ σώσητε τὴν ζωὴν.

— Ὡ!

— Θὰ τὸ θελήσητε!

— Τὸ μόνον τὸ ὅποιν ἐπιθυμῶ, διάβολε! Δὲν εἶμαι μάλιστα ἐδῶ δι' ἄλλον λόγον ἀλλὰ πῶς;

[Ἔπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

ΒΑΛΛΑΔΟΛΙΔΟΣ

Βαλλαδόλιδος ἢ πλουσία, ὡς τὴν ἀποκαλεῖ ὁ Κεβέδος, ἡ περιώνυμος χορηγὸς κρυολογημάτων, ἦτο ἡ μόνη πόλις ἐκ τῶν κειμένων πρὸς βορρᾶν τοῦ Ταύου, τὴν ὁποίαν σφοδρότερον ἐπεθύμουν νὰ ἴδω, καίτοι ἐγίνωσκον ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ μεγάλα καλλιτεχνικὰ μνημεῖα, οὔτε ἄλλο τι νεώτερον ἀξιοσημείωτον ἔργον. Ἐσθανόμην ὅμως ἰδιάζουσαν συμπάθειαν πρὸς τὸ ὄνομα αὐτῆς, πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς καὶ πρὸς τὸν χαρακτήρα τῶν κατοίκων τῆς, ὃν ἔκρινον ὅπως κατ' ἴδιον τρόπον.

Ἐφρόνου περὶ ταύτης ὅτι θὰ ἦτο πόλις εὐγενῆς, εὐθυμῆς καὶ φιλομαθῆς, οὔτε ἠδυσμένη νὰ φαντασθῶ τὰς ὁδοὺς αὐτῆς χωρὶς νὰ βλέπω διερχομένους ἐκ ταύτης τὸν Γονγόραν, ἐξ ἐκείνης τὸν Κερβάντην καὶ ἐξ ἄλλης τὸν Λεονάρδον Ἀργενσόλαν καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ποιητὰς καὶ ἱστορικοὺς καὶ σοφοὺς, τοὺς ζῶντας ἐκεῖ ὅταν ὑπῆρχεν ἡ περίλαμπρος Αὐλὴ τῆς μοναρχίας.

Σκεπτόμενος δὲ τὴν Αὐλὴν ἔβλεπον ἐν συγκεχυμένη ἀλληλοδιαδοχῇ εἰς τὰς εὐρείας πλατείας τῆς συμπαθοῦς μου πόλεως ἱερὰς λιτανείας, ταυρομαχίας, στρατιωτικὰς τελετὰς, παρελάσεις μετῆμφισμένων, χοροὺς καὶ παντοίας ἑορτὰς ἐπὶ τῇ γεννήσει Φιλίππου τοῦ Δ', ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀγγλοῦ Ναυάρχου μὲ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἑξακοσίων ἵπποτων, μέχρι τοῦ τελευταίου συμποσίου τῶν χιλίων καὶ διακοσίων τρυβλίων κρέατος, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν μὴ παρατεθέντων κατὰ τὴν δημώδη παράδοσιν.

Ἐφθασα ἐν ὄρα νυκτός, κατέλυσα εἰς τὸ πρῶτον τυχόν ξενοδοχεῖον καὶ ἐκοιμήθην μὲ τὴν γλυκεῖαν σκέψιν, ὅτι ἤθελον ἐξυπνήσει εἰς πόλιν ἄγνωστον. Νὰ ἀφυπνίζεται δὲ τις ἐν πόλει ἀγνώστῳ, ὅταν κατ' ἐκλογὴν ἔρχεται εἰς ταύτην, εἶνε τῶντι ζῴηροτάτη εὐχαρίστησις.

Ἡ ἰδέα ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θὰ ἐξέλθετε τῆς οἰκίας, μέχρις ὅτου ἐπιστρέψετε εἰς αὐτὴν τὴν νύκτα, οὐδὲν ἄλλο ἔχετε νὰ πράξετε, ἢ νὰ μεταπίπτετε ἀπὸ περιεργείας εἰς περιεργείαν, ἀπὸ εὐχαριστήσεως εἰς εὐχαρίστησιν ὅτι πᾶν ὅ,τι βλέπετε εἶνε διὰ σὰς νέον, καὶ ὅτι εἰς κάθε βῆμα θὰ μάθετε κάτι τι, καὶ ὅτι κάθε πρᾶγμα θὰ σὰς ἐντυπωθῇ εἰς τὴν μνήμην διὰ βίου· ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν θὰ εἰσθε ἐλεύθερος ὡς ὁ ἀήρ, καὶ εὐθυμῶς ὡς πτηνόν, χωρὶς καμμίαν σκέψιν ἐν τῷ κόσμῳ, εἰμὴ πῶς νὰ διασκεδάσετε· ὅτι διασκεδάζοντες θὰ ὠφελήσετε συγχρόνως τὴν υγείαν τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος· ὅτι τὸ τέλος ὅλων αὐτῶν τῶν ἀπολαύσεων ἀντὶ νὰ ἔχη τι τὸ μελαγχολικόν, ὅπως ἡ ἐσπέρα τῶν ἑορτασίμων ἡμερῶν, δὲν θὰ εἶνε, ἢ ἡ ἀρχὴ ἄλλης σειρᾶς τέρψεων, ἧτις θὰ σὰς παρακολουθήσῃ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκείνης εἰς ἄλλην, ἀπὸ ταύτης εἰς τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς ἐπὶ χρονικόν τι διάστημα, καθ' ὃ ἡ φαντασία σὰς ἀρέσκειται νὰ μὴ χαράσῃ ὅρια· ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις, λέγω, αἱ ὁποῖαι προβάλλουσιν εἰς τὸν νοῦν σὰς ἀθροαί, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνοίγετε τοὺς ὀφθαλμούς, σὰς κεντῶσι τόσον τὴν ὄρεξιν τῆς ἀπολαύσεως, ὥστε πρὶν ἢ τὸ σκεφθῆτε, εὐρίσκεσθε ὄρθιος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου μὲ τὸν πῆλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ τὸν Ὀδηρὸν εἰς τὰς χεῖρας.

Ἐπάγωμεν λοιπὸν νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν Βαλλαδόλιδον.

Ὅμοι! Πόσον μετεβλήθη ἀπὸ τῆς ὠραίας ἐποχῆς Φιλίππου τοῦ Γ' ὁ πληθυσμός, ὅστις ἀνῆρχετο εἰς ἑκατὸν χιλιάδας ψυχῶν, περιωρίσθη ἤδη εἰς ὀλίγον τι πλέον τῶν εἰκοσι χιλιάδων.

Εἰς τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς μόνον βλέπει τις ὀλίγους φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοὺς ταξειδιώτας, οἵτινες διέρχονται μεταβαίνοντες εἰς Μαδρίτην· αἱ ἄλλαι ὁδοὶ εἶνε νεκραί.

Εἶνε πόλις προξενούσα τὴν ἐντύπωσιν, ἣν παρέχει μέγα παλάτιον ἐγκαταλειμμένον, ἐν τῷ ὁποίῳ φαίνονται ἀκόμη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἴχνη ἀναγλύρων, ἐπιχρυσώσεων καὶ μωσαϊκῶν, ἐν μέσῳ δὲ τῶν κεντρικῶν αὐτοῦ αἰθουσῶν πτωχαί τινες οἰκογένειαι, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἔρημος εὐρυχωρία τοῦ κτιρίου ἐμπνέει μελαγχολίαν.

Πληθὺς εὐρυτάτων πλατειῶν, ἀρχαῖα παλάτια, ἐρείπια οἰκιῶν, μοναστήρια κενά, μακρὰ ὁδοὶ ἔρημοι καὶ χορταριασμένοι, πᾶσα τέλος ἀποψὶς τῆς πόλεως ταύτης ἐμαρτύρει τὸ πεπτωκὸς μεγαλεῖον αὐτῆς.

Τὸ καλλίτερον μέρος αὐτῆς εἶνε ἡ Μείζων πλατεία, εὐρύχωρος, περικυκλωμένη ὑπὸ στοῶν, στηριζομένων ἐπὶ μεγάλων κίωνων ἐκ γρανίτου κυανόχρου, ἐφ' ὧν εἶνε ὠκοδομημένοι αἱ οἰκίαι, ἀπασαὶ τριόροφοι, ἔχουσαι δὲ τριπλὴν σειρὰν μακροτάτων ὑπερώων, δυναμένων, ὡς λέγεται, νὰ περιλάβωσιν ἐν πάσῃ ἀνέσει καθημένους εἰκοσιτέσσαρας χιλιάδας ἀνθρώπων.

Αἱ στοαὶ ἐκτείνονται ἀκόμη ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν εὐρείας ὁδοῦ, ἀποληγούσης εἰς τὴν πλατείαν, ἐνταῦθα δὲ ὡς καὶ εἰς δύο ἢ τρεῖς παρακειμένας, γίνεται ἡ μεγαλειτέρα συγκέντρωσις τῶν ἀνθρώπων.

Ἦτο ἡμέρα ἀγορᾶς· ὑπὸ τὰς στοὰς καὶ ἐν τῇ πλατείᾳ ἐκινεῖτο, ὡς μυρμικία, πληθὺς χωρικῶν, λαχανοπωλίδων, ἐμπόρων· ἐπειδὴ δὲ ἐν Βαλλαδόλιδῳ ὁμιλεῖται ἡ καστιλική, μετὰ προφοράς καὶ ὕφους θαυμασίως καθαρῆς, ἤρχισα νὰ ἐξετάζω δῆθεν τὰ πρὸς πώλησιν ἐκτεθειμένα ἀντικείμενα, ὅπως καλλίτερον ἀκούσω τὰς φράσεις καὶ τοὺς ἤχους τῆς ὠραιοτάτης γλώσσης.

Ἐνθυμοῦμαι μεταξὺ τῶν ἄλλων παροιμίαν τινά, τὴν ὁποίαν εἶπε γυνή, ἐξοργισθεῖσα ὑπὸ τινος μεγαλαυχούντος νεανίου.

— Sabe Usted, τῷ εἶπεν ἀντιμετωπίζουσα αὐτόν, lo que es que destruye al hombre? (εἰξέυρεις τί καταστρέφει τὸν ἀνθρώπον;)

Ἔστην καὶ ἔτεινα τὸ οὖς.

— Tres muchos y tres pocos: Mucho hablar y poco saber, Mucho gastar y poco tener, Mucho presumir y nada valer. (Τρία πολὺ καὶ τρία ὀλίγον: Νὰ ὁμιλῆς πολὺ καὶ νὰ γνωρίζῃς ὀλίγον, νὰ ἐξοδεύῃς πολὺ καὶ νὰ ἔχῃς ὀλίγον, νὰ καυχᾶσαι πολὺ καὶ νὰ μὴ ἀξίζῃς τίποτε).

Πρὸς τούτοις εὐρον μεγάλην διαφορὰν μεταξὺ τούτων καὶ τῶν Καταλωνῶν ὡς πρὸς τὸν ἤχον τῆς φωνῆς. Ἐνταῦθα αἱ φωναὶ εἶνε διαυγέστεραι καὶ μᾶλλον ἀργυρόηχοι, συγχρόνως δὲ καὶ αἱ κινήσεις αὐτῶν εἶνε φαιδρότεραι καὶ ἡ ἔκφρασις τῶν προσώπων ζῴηροτέρα, καίτοι οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἰδιάζον εἰς τὰς φυσιογνωμίας καὶ εἰς τὰ χρώματα· καὶ ἡ ἐνδυμασία δ' αὐτῶν οὐδόπως διαφέρει τῆς τῶν ἡμετέρων βορείων κατοίκων.

Νῦν δὲ κατὰ πρῶτον ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Βαλλαδόλιδου

παρητήρησα ὅτι ἀφ' οὗτου εὐρισκόμην ἐν Ἰσπανίᾳ δὲν εἶχον ἀκόμη ἰδεῖ οὔτε μίαν πίπαν!

Οἱ ἐργάται, οἱ χωρικοί, οἱ πτωχοί, ὅλοι καπνίζουσι τὸ cigarrito (σιγαρέτον). Καὶ εἶνε νὰ γελάσῃ τις βλέπων μερικὸς παχυσαρκὸς μὲ μεγάλους μύστακας νὰ περιφέρωνται ἔχοντες εἰς τὸ στόμα τὸ μικροσκοπικὸν ἐκεῖνο πραγματάκι, μισοκρυμμένον ὑπὸ τὰς τρίχας, καὶ νὰ τὸ καπνίζωσιν ἐπιμελέστατα μέχρι τῆς τελευταίας Ἰνης τοῦ καπνοῦ, μέχρις οὗτου δὲν ἔχωσι πλέον ἢ ἓνα σπινθήρα ψυχορραγοῦντα ὑπὸ τὰ χεῖλη, καὶ τοῦτον ἀκόμη νὰ τὸν κρατῶσιν ἐκεῖ ὡς σταγόνα ποτοῦ, ἕως οὗτου ἀποπτύσωσι τὴν στάκτην, μὲ ὕφος ἀνθρώπου πράττοντος θυσίαν.

Καὶ ἄλλο τι ἀκόμη ἐσημείωσα, ὅπερ παρητήρησα ἐπίσης μετὰ ταῦτα, ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν παρέμεινα ἐν Ἰσπανίᾳ: ὅτι, δηλαδή, οὐδέποτε ἤκουσα νὰ συρίζωσι.

Ἐκ τῆς Μείζονος πλατείας μετέβην εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἁγίου Παύλου, εὐρύχωρον καὶ εὐθυμον πλατείαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ ἀρχαῖον βασιλικὸν παλάτιον. Ἡ πρόσοψις δὲν διακρίνεται οὔτε ἐπὶ μεγαλοπρεπείᾳ, οὔτε ἐπὶ καλλονῇ.

Ἐπλησίασα εἰς τὴν θύραν, καὶ πρὶν ἢ κυριευθῆν ὑπὸ θαυμασμοῦ διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ μέρους, κατελήφθη ὑπὸ θλίψεως διὰ τὴν νεκρικὴν σιγήν, ἣτις ἐβασίλευεν ἐν αὐτῇ.

Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα, παράγον ἐντύπωσιν μᾶλλον πλησιάζουσαν πρὸς τὴν ἐντύπωσιν κοιμητηρίου, ὅσον ἢ θεὰ βασιλικῶν ἀνακτόρων ἐγκαταλελειμμένων, ἀκριβῶς διότι ἐκεῖ εἶνε ἰσχυρὰ καὶ ζωηρά, περισσότερο παντὸς ἄλλου μέρους. ἡ ἀντιθεσις μετὰ τῶν ἀναμνήσεων τὰς ὁποίας διεγείρωσι καὶ τῆς καταστάσεως ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκονται.

Ἦ υπερήφανοι συνοδαὶ πτερωτῶν ἵπποτων, ὧ ἔκλαμπρα συμπόσια, ὧ πυρετώδεις ἀπολαύσεις εὐδαιμονίας, ἣτις ἐφαίνετο αἰωνία!

Πρὸ τῶν κενῶν τούτων τάφων αἰσθάνεσθε ἄσυνήθη εὐχαριστήσιν βήχοντες ὀλίγον, ὅπως ἐνίοτε πράττουσιν οἱ ἀσθενεῖς χάριν δοκιμῆς, καὶ ἀκούοντες ἐπαναλαμβανόμενῃ ὑπὸ τῆς ἠχοῦς τὴν ἰσχυρὰν φωνήν σας, ἣτις σας βεβαίως ὅτι εἴσθε νέοι καὶ ὑγιεῖς. Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τῶν ἀνακτόρων ὑπάρχουσι εὐρεῖα αὐλή, περιστοιχιζομένη ὑπὸ προτομῶν ἐν ἡμιαναγλύφῳ, αἵτινες παριστῶσι τοὺς ρωμαίους αὐτοκράτορας, ὠραία κλίμαξ καὶ εὐρεταὶ στοαὶ ἐν τῇ ἀνωτάτῳ ὀρόφῳ. Ἐβηξά καὶ ἡ ἡχώ μοι ἀπήντησε: — Τί ὑγεία! — καὶ ἐξῆλθον παρηγορημένος.

Θυρωρὸς τις νυσταλέος μοι ἐπέδειξεν ἐπὶ τῆς ἰδίας πλατείας ἕτερον παλάτιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον παρατηρήσει καὶ μοι εἶπεν, ὅτι ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη el gran rey Felipe segundo (ὁ μέγας βασιλεὺς Φίλιππος ὁ Β'), ἐξ οὗ ἡ Βαλαδολίδος ἔλαθε τὸν τίτλον τῆς πόλεως.

— Usted sabe, Felipe segundo, hijo de Carlo quinto, padre de... (εἰξεύρετε, Φίλιππος ὁ Β', υἱὸς Καρόλου τοῦ Β', πατὴρ τοῦ...)

— Lo sé, lo sé, (τὸ εἰξεύρω, τὸ εἰξεύρω) ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω, διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν γενεαλογίαν καὶ ρίψας ἀπαίσιον βλέμμα εἰς τὸ ἀπαίσιον παλάτιον ἀπεμακρύνθη.

Ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων κεῖται ἡ μονὴ τῶν Δομενικανῶν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἣς ἡ γοτθικὴ πρόσοψις εἶνε τόσον πλουσία καὶ πλήρης ἀγαλματιῶν, ἀναγλύφων καὶ παντὸς εἶδους καλλωπισμάτων, ὥστε τὸ ἦμισυ θὰ ἤρκει νὰ κοσμήσῃ μέγα ἀνάκτορον. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπιπτον ἐπ' αὐτῆς αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ τὸ θέαμα ἦτο ἐξάισιον.

Ἐνῶ ἐθαύμαζον ἀμέριμος τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον τῆς γλυπτικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἀποσπῶνται οἱ ὀφθαλμοί, ἀγυιόπαις, ἐπτα ἕως ὀκτώ ἐτῶν, καθήμενος εἰς τινὰ μεμακρυσμένην γωνίαν τῆς πλατείας, ἐκκινεῖ ὡς βέλος ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ τρέχει πρὸς με κραυγάζων μὲ φωνὴν περιπαθῆ καὶ λυπηρὰν:

— Señorito! Señorito! que le quiero a Usted mucho! (Κύριε, κύριε, πόσον σας ἀγαπῶ!)

Αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστον, ἐσκέφθη, οἱ πτωχοὶ νὰ κάμνουν διαχύσεις ἐρωτικᾶς.

Ἔστη ἔμπρὸς μου παρατηρῶν με.

— Porque me quieres? (Διατί με ἀγαπᾶς;) τὸν ἠρώτησα.

— Porque, μοι ἀπεκρίθη μετὰ παρησίᾳς, Usted me da una limosnita (διότι θὰ μοῦ δώσετε ἐλεημοσύνην).

— Καὶ διατί πρέπει νὰ σοῦ δώσω ἐλεημοσύνην;

— Porque, ἀπήντησε δισταζὼν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' εἶτα, μὲ ἀπόφραξιν ἀνθρώπου, εὐρίσκοντος καλὴν δικαιολογίαν, porque Usted tiene el libro, (διότι κρατεῖτε τὸ βιβλίον).

Τὸν Ὀδηγόν, δηλαδή, τὸν ὁποῖον εἶχον ὑπὸ μάλῃς! Βεβαίως πρέπει νὰ ταξειδεύσῃ τις διὰ νὰ ἀκούσῃ τόσον παράδοξα πράγματα! Ἐγὼ ἐκράτουν τὸν Ὀδηγόν, τὸν Ὀδηγόν ἔχουσιν οἱ ξένοι, οἱ ξένοι κάμνουν ἐλεημοσύνην, λοιπὸν ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τῷ δώσω ἐλεημοσύνην. Ὅλη αὐτὴ ἡ λογικὴ ὑπονοουμένη, ἀντὶ νὰ εἶπῃ: — Πεινώ. — Μοὶ ἤρесе τὸ εὐπρεπὲς τῆς ἐπινοήσεως καὶ ἔδωκα εἰς τὸ εὐφρῆς παιδίον τὰ ὀλίγα cuartos!, τὰ ὁποῖα εὐρον εἰς τὸ θυλακίόν μου.

Στραφεῖς πρὸς τινὰ παρακειμένην ὁδόν, εἶδον τὴν πρόσοψιν τοῦ δομενικανικοῦ Σχολείου τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, ἐπίσης γοτθικὴν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπεστέραν καὶ πλουσιωτέραν τῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Ἐπειτα, ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν, ἔφθασα εἰς τὴν πλατείαν τῆς Μητροπόλεως.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην διήρχετο πρὸ ἐμοῦ χαριεστάτη Ἰσπανίς, περὶ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ λεχθῶσι καταλλήλως οἱ δύο οὗτοι στίχοι τοῦ Ἑσπρονθέδα:

Y que yo la he de querer
Por su paso de andadura

ἦτοι «τὴν ἀγαπῶ διὰ τὸ βαδίσμα τῆς», ὅπερ ὁμολογουμένως εἶνε ἡ ὑπεράτη χάρις τῶν Ἰσπανίδων γυναικῶν.

Ἐἶχεν ἐν τῇ βαδίσματι αὐτῆς τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν λιγηρῶν κινήσεων καὶ τῶν ἀπαλῶν διακυμάνσεων, τὰς ὁποίας ὁ ὀφθαλμὸς δὲν διακρίνει μίαν πρὸς μίαν, οὔτε ἡ μνήμη συγκρατεῖ, οὔτε ὁ λόγος ἐκφράζει, ἀλλ' αἵτινες ὅλαι ὁμοῦ ἀπαρτίζουσιν ὅ,τι μᾶλλον θελκτικῶς γυναικεῖον ἔχει ἡ γυνή.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

Ἡ κατωτέρω καταχωριζομένη χαριεσσα σκηπὴ ἀεσπίασθη ἐκ τῆς θελκτικῆς στοᾶς τῶν «Τολμηρῶν» τοῦ Ange Bénigne, ἐν ἣ μετ' ἀκτινοβόλου φαιδρότητος καὶ πνεύματος ὅλως παρισινῷ οἰαγραφεῖται λεπτοφυῶς, ὡς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς αὐτοῦ ἔργοις, ἡ εὐγενὴς καὶ κομψὴ γαλλικὴ κοινωνία τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς.

A. Z.

ANGE BÉNIGNE

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἡ ἀμαξοστοιχία εἶνε ἐτοιμὴ πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἐν τῇ προδρομῳ τῆς πρώτης θέσεως ὁ ὑπάλληλος ποιεῖ σημεῖον ὑψῶν τὸν βραχίονα ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπωλεσθῇ στιγμή. Ἡ κυρία πρὸς τὴν ἀπευθύνεται βαδίζει μεγαλοπρεπῶς διὰ μεμετρομένων βημάτων, οὐδαμῶς σπεύδουσα.

Πρὸ τῆς ἀποβάθρας μεγάλη κίνησις. Οἱ ὑπάλληλοι κλείουσι τὰς θύρας τῶν ἀμαξῶν, ὁ τοῦ προδρόμου λέγει πρὸς τὴν κυρίαν Μασσепέν, διερχομένην πρὸ αὐτοῦ:

— Κυρία, δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ ἓν μόνον λεπτόν, σπεύσατε, ἂν θέλετε νὰ ἀναχωρήσετε.

1. Νόμισμα ἀξίας τεσσάρων περίπου λεπτῶν. Σ. Μ.

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Πῶς ἂν θέλω νὰ ἀναχωρήσω !
Τοῦτο εἶνε φανερόν, ἀφοῦ ἐκράτησα ἐν διαχώρισμα.

Βλέπουσα τὴν γραμμὴν καὶ ἀρχίζουσα νὰ εὐρίσκη ὅτι ἐβράδυνεν.

— Αἱ ! λοιπὸν ποῦ εἶνε τὸ διαχώρισμα αὐτό ;

Πλείστοι ὑπάλληλοι.— Πολὺ βραδέως, κυρία, ποτεν διαχώρισμα ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Τὸ ἰδικόν μου ἐκράτηθη πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γραμμῆς· κύριοι, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε.

Εἰς τῶν ὑπαλλήλων.— Κυρία, νομίζω ὅτι ἀπατάσθε, ἄλλως εἶνε πολὺ ἀργὰ ἤδη ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ.

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Πῶς ; ἀναχωρεῖ ; Καλὰ καὶ ἐγὼ ; Ποῦ εἶνε ὁ σταθμάρχης ;

Εἰς τῶν ὑπαλλήλων.— Εἰς τὸν οἶκόν του. Ὡ διαβόλε !

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Εἰσθε ἀνάγωγοι. Ἴδου... (Διευθύνεται πρὸς τὸ μέσον τῆς γραμμῆς) κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε ἀμαξα φυλαγμένη, εἶνε πληρωμένη. Πρέπει νὰ λάβω τὸ εἰσιτήριο μου. Ποῦ εἶνε ὁ σταθμάρχης, ὁ ὑποσταθμάρχης· τέλος ποῖος διευθύνει ἐδῶ ;

Οἱ ὄδηγοι τῆς ἀμαξοστοιχίας βλέποντες ὅτι συμβαίνει ἔκτακτόν τι εἰδοποιοῦν τὸν ὑποσταθμάρχην, ὅστις κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ διὰ γαλονῶν πεποικιλμένον λευκὸν πι-
λιδίον του, ἀναφωνεῖ :

— Κυρία, περὶ τίνος πρόκειται ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Κύριε, ἔρχομαι ὅπως καταλάβω ἀμαξαν ἰδιαιτέραν.

Ἵποσταθμάρχης.— Κυρία, διετέθησαν ἦσαν πράγματι τρεῖς, ἀλλὰ τὰ πρόσωπα, χάριν τῶν ὁποίων ἦσαν προωρισμένοι, τὰς κατέχουσιν ἤδη.

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε πολὺ !

Ἐξάγει τὸ εἰσιτήριο τῆς καὶ τὸ ἐκτυλίσσει.

Ἵποσταθμάρχης.— (Ἐξετάζων τὸ χαρτίον).— Κυρία, εἶνε ὄντως δι' ἰδιαιτέραν ἀμαξαν, ἀλλὰ διὰ τὴν γραμμὴν τοῦ Est. Παρατηρήσατε...

Κυρία δὲ Μασσεπέν (ἀπελπισ).— Τί τύχη ! Ἡπατήθη ἐν τὴν γραμμὴν ! Πορεύομαι συνεχῶς εἰς Est, ἀλλ' ἐνόμιζα ὅτι εἶχον εἰπε Nevers. Οἱ ὑπηρετὰ εἶνε κτηνοί.

Ὁ πατὴρ μου θὰ ἀνησυχῆσῃ σφόδρα ! Χωρὶς νὰ ὑπολογίσω, κύριε, ὅτι καθ' ὁδὸν ἀναμένω ἐπισκέψεις Δύνασθε νὰ μοῦ ὀργανίσετε ἰδίαν γραμμὴν ; Θεέ μου ! θὰ ἀσθενήσω !

Ἵποσταθμάρχης.— Κυρία, θέλετε νὰ με πιστεύσετε ; Ἀναβῆτε, ἀδιάφορον ποῦ, ἂν τὸ πρᾶγμα εἶνε κατεπεῖγον, ἀλλ' ἀποφασίσατε, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, κυρία, δὲν ὑπάρχει στιγμή πρὸς ἀπώλειαν.

Πᾶσαι αἱ θυρίδες τῶν ἀμαξῶν εἶνε πλήρεις κεφαλῶν.

— Ἄ ! Κύριε, δὲν θὰ ἔχω οὔτε γωνίαν ! προτιμῶ νὰ ἀνέλθω ἐπὶ τῆς μηχανῆς.

Καὶ ἀνέρχεται τὴν ἀποβάθραν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀτμομηχανῆς.

Ὁ Κύριος δὲ Τουπινύ (ὅστις εἶχεν ἤδη ἐγκαθιδροθῆ μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ του εἰς ἰδιαιτέραν ἀμαξαν προβάλλει τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς θυρίδος.— Τί τρέχει λοιπόν ; διατί δὲν ἀναχωροῦμεν ;

Εἰς ὑπάλληλος.— Κυρία τις ἐνόμιζεν ὅτι ὑπῆρχε δι' αὐτὴν φυλαγμένη ἀμαξα, ἀλλ' ἠπατήθη... Ὑμεῖς, κύριε, ὅστις ἔχετε μίαν θέσιν, ἂν ἠθέλατε νὰ τὴν παραχωρήσητε.

Κύριος δὲ Τουπινύ (μανιώδης).— Οὐδαμῶς ! τοῦτο εἶνε νόστιμον. Ἐγὼ ἔλαβον τρεῖς θέσεις διὰ νὰ καπνίσω κατὰ τὴν ὄρεξίν μου. (Κύπτων καὶ παρατηρῶν τὴν κυρίαν δὲ Μασσεπέν ἀπελπιζομένην λέγει πρὸς τὸν ὑπάλληλον) : Εἶνε ἡ μικρὰ αὕτη κατεταραγμένη κυρία ; Προτεῖνατε αὕτῃ μίαν θέσιν, παληκάρι μου. (Πρὸς τὸν ὑπηρετὴν του Βαπτίσταν) : Ἄν ἡ κυρία αὕτη ἀνέλθῃ ὑπαγε νὰ τοποθετηθῆς εἰς τὴν δευτέραν θέσιν.

Ὁ ὑποσταθμάρχης ὀδηγεῖ τὴν κυρίαν δὲ Μασσεπέν πρὸ

τῆς ἀμαξῆς τοῦ κυρίου Τουπινύ, ὁ Βαπτίστας κατέρχεται καὶ ὀρμαεῖ εἰς ἄλλην θέσιν, ἀνωθοῦσι εἰς τὴν ἀμαξαν τὴν κυρίαν δὲ Μασσεπέν. Ὁ κ. δὲ Τουπινύ μένει ὄρθιος μέχρι οὐ αὕτη καθίσει, κρατῶν τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ. Ὁ κ. δὲ Τουπινύ ζητεῖ φράσιν τινά, ἡ κυρία δὲ Μασσεπέν ἐξαπλοῦται, λαμβάνει τὸ ἀνεμιστήριόν τῆς καὶ διαρρήγνυται εἰς γέλωτας.

Ἡ κυρία δὲ Μασσεπέν, εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν, ὑπεθυμίζει πολὺ τὴν Cruche Cassée τοῦ Greuse, ἀλλ' εἶνε ὠραιότερα, φέρει ἐνδυμα πολυποικίλον !

Ὁ κύριος δὲ Τουπινύ, τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν καὶ καλῶς διατηρούμενος, ἄλλοτε ὠραιότατος, διεφύλαξε τὴν γαλήνην αὐτοῦ βέβαιος ὅτι ἀρέσκει.

Μέχρι τῶν πρώτων δένδρων, ἐξηκολούθει ἡ τοποθέτησις καὶ οἱ γέλωτες τῆς κυρίας δὲ Μασσεπέν.

Ὁ κύριος δὲ Τουπινύ μειδιᾷ καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει εἰς τὴν κυρίαν ταύτην.

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Ἄ ! Κύριε ; θὰ ἐξηγηθῶ, τὸ ὀφείλω. Προσεφέρατε μεγίστην ἐκδούλευσιν εἰς γέροντα ἀγαθόν. Ἄν εἰξεύρατε !

Ὁ κύριος δὲ Τουπινύ, διατεινὰς τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ περὶ τίνος γέροντος πρόκειται.

Νέοι γέλωτες τῆς κυρίας δὲ Μασσεπέν, ἥτις παραχρημα καθίσταται σοβαρὰ καὶ λέγει :

— Κύριε, ἀρκοῦσι τὰ αἰνίγματα, διότι θὰ με ἐκλάβετε καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω διὰ ποῖαν.

Κύριος δὲ Τουπινύ.— Ὡ, κυρία !

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Γνωρίζω τοὺς ἀνδρας, εὐκόλως κατηγοροῦσι πᾶν ὅ,τι δὲν καταλαμβάνουσι. Θὰ μάθετε τὰ πάντα.

Κυρία δὲ Τουπινύ.— Κυρία, παρατηρήσατε ὅτι οὐδὲν ἄλλο ζητῶ ἢ τὴν τιμὴν νὰ μοιρασθῶ μεθ' ὑμῶν τὴν ἀμαξαν.

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Καὶ ἐγὼ, κύριε, σὰς ζητῶ νὰ μοῦ ἀκροασθῆτε καὶ νὰ με πιστεύσητε. Ἐγὼ ὡς με βλέπετε μέλλω νὰ κάμω μίαν ἐπιθεώρησιν.

Κύριος δὲ Τουπινύ.— Ἐπιθεώρησιν. Μήπως οἱ μεγάλοι στρατιωτικοὶ ἐλιγμοὶ θὰ γίνωσιν ἐναυθᾶ ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Ἐπιθεώρησιν μνηστήρων· θὰ με δώσετε τὴν γνώμην σας. Ἴδου ἡ ὑπόθεσις. Εἶμαι χήρα καὶ ὁ πατὴρ μου θέλει νὰ ὑπανδρευθῶ ἐκ νέου. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ γονεῖς. Λατρεύω τὸν πατέρα μου καὶ νυμφεύομαι πάλιν ὅπως τὸν εὐχαριστήσω. Ἴδου.

Κύριος δὲ Τουπινύ.— Κυρία, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας εἶπω τότε ὅτι ἐντείνετε πολὺ μακρὰν τὴν ἀφοσίωσίν σας.

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Οὐδαμῶς, κύριε, δι' ἕνα πατέρα τοιοῦτον. Εἰς ἐμὲ ἤρθεκε νὰ μείνω χήρα. Εὐρίσκω ὅτι ὅταν ὁ θεὸς καθιστᾷ τινὰ χήραν εἶνε ἰσχυρογνωμοσύνη νὰ λαμβάνῃ νέον σύζυγον. Ἄλλ' ὁ πατὴρ μου εἶνε ἡλικιωμένος, φοβεῖται τὰς εὐθύναι, τέλος, ἐν ὀλίγοις, σὰς τὸ ἐξομολογοῦμαι, με εὐρίσκει ὀλίγον... ὅτι πετῶ... Ἴδου τὸ πρᾶγμα καὶ με ὑποχρεοῖ νὰ ἀποφασίσω...

Κύριος δὲ Τουπινύ.— Ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Ναι, θὰ ἰδῆτε, ὁ πατὴρ μου κατοικεῖ εἰς Nivernais. Ὄρκισθην δὲ νὰ τῷ ἀγγείλω τὴν ἐκλογὴν μου σήμερον, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον τὸν καιρὸν νὰ ἐπανιδῶ πάντας τοὺς μνηστήρας μου κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, τοὺς προσεκάλεσα εἰς τὴν γραμμὴν αὐτὸν ὅπως ἐπαναφέρω αὐτοὺς εἰς τὴν μνήμην μου.

Κύριος δὲ Τουπινύ.— Ἡ ἰδέα εἶνε ἀστεῖα· καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαξῆς ταύτης μέλλετε νὰ δώσετε τὴν χεῖρά σας ;

Κυρία δὲ Μασσεπέν.— Ἀκριβῶς ὡς λέγετε. Εἰς Παρισίους ὅταν εὐρίσκοντο ὁμοῦ συνηγμένοι ἐν τῇ οἰκίᾳ μου ἠκρίζοντο ! Τότε εἶπον ὅτι ἀναχωρῶ καὶ ἐν ἀναβάλλω. Ὁ πατὴρ μου ἀπηλπίσθη, ἀλλὰ τὸν καθυσύχασα δοῦσα αὐτῷ τὸν λόγον μου νὰ δηλώσω τὸν γαμβρὸν σήμερον κατὰ τὸ

δειπνον. Ὅπως δὲ μὴ προσερχθῶ ὡς ἀλόγιστος ἠθέλησα νὰ ἐπανίδω τοὺς ὑποψηφίους.

Κύριος δὲ Τουλινύ, (ὅστις ἤρχιζε νὰ σκέπτηται). — Νὰ νυμφευθῆτε, κυρία, εἰς τὴν ἡλικίαν σας, εἶνε κρῖμα!

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Τί νὰ κάμη τις; μὴ μὲ ἀποτρέπετε τοῦ νὰ εἶμαι ἀγαπητὴ εἰς τοὺς γονεῖς μου, σὰς παρακαλῶ.

Κύριος δὲ Τουλινύ (καθησυχάζων). — Εἰς μόνος γάμος ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς, κυρία: ὁ ἐξ ἔρωτος.!

Κυρία δὲ Μασσεπέν, (παρατηροῦσα αὐτόν). — Ἄ! δὲν ἔχετε μορφήν δικαιοῦσαν τὰ τετριμμένα ταῦτα. Ἄλλως οἱ μνηστήρες μου, ὡς θὰ ἴδῃτε, δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσιν ἔρωτα ἂν τὸ ἐπεθύμουν. Θὰ ἔχομεν πρῶτον τὸν λοχαγὸν Prestige, ἐλπίδα τοῦ ἱππικοῦ. Θὰ γίνῃ στρατηγὸς ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἔχει τὸν ἀριθμὸν τρία. Μετ' αὐτόν, ἐν Melun θὰ σὰς παρουσιάσω τὸν κόμητα δὲ λὰ Passerelle, πλούσιον γαιοκτήμονα, κατοικοῦντα ὀκτῶ μῆνας εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἔτους εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐκθέτει τὰ ζῶά του!

Κύριος δὲ Τουλινύ. — Κυρία, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ὀμιλήσω εἰλικρινῶς:

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Βεβαίως, κύριε.

Κύριος δὲ Τουλινύ. — Τὰ δύο ταῦτα μέρη δὲν μοὶ φαίνονται οὐδαμῶς ἀρμόζοντα εἰς ὑμᾶς. Στρατηγὸς ἀσχολούμενος εἰς ἐλιγμούς καὶ εἰς ἐπιθεωρήσεις, ἀγρότης, ὅστις θὰ σὰς ἀπαίξει κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ζωῆς, δι' ἣν εἰσθε ὀρισμένη.

Κυρία δὲ Μασσεπέν. Ἄναμείνατε τὸ τέλος εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Φοντενεβλώ, θὰ εὑρεθῇ ὁ μικρὸς Collart de Graminés: πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐντελέστατον τοῦ συρμοῦ, ἀκόλουθος πρεσβείας, περιποιητικώτατος πρὸς τὸν πατέρα καὶ παίζων beffuis ἐν μεγάλῃ στολῇ. Εἶνε φοβερὸς ὁ μικρὸς αὐτὸς Collart!

Κύριος δὲ Τουλινύ. — ὦ! ἄς ἴδωμεν, τί λέγετε, κυρία, θὰ νυμφευθῆτε τινὰ ὀνομαζόμενον Collart?

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Τί τὰ θέλετε, εἰς τὰς ἀρχαίας οἰκογενεῖας δὲν ἔχουν ἐπίθετα διὰ νὰ διασκαδάζωσι, πρέπει νὰ φέρωσιν εἰς αὐτὸν τὰ ἐπίθετα τῶν προγόνων των.

Κύριος δὲ Τουλινύ, (σοβαρότατος). — Κυρία, ἀφοῦ ἡ τύχη μοὶ ἐπιτρέπει νὰ συζητῶ μεθ' ὑμῶν ὑπόθεσιν τόσον σπουδαίαν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω, ὅτι θεωρῶ ἔργον συνειδήσεως τοῦ νὰ ἀντιστῶ εἰς σχέδιον εἰς ὃ παίζεται τὸ μέλλον σας...

Κυρία δὲ Μασσεπέν. — Κύριε, πράγματι οὐδὲν ἐνοεῖτε: ἀλλ' ὅταν μάθετε ὅτι οἱ εἰρημῆνοι μνηστήρες εἶνε γνωστοὶ εἰς τὴν οἰκογενεῖάν μου καὶ εἰς ἐμὲ πρὸ καιροῦ, ὅτι κέκτηνται πάντα τὰ ἐπιθυμητὰ προσόντα, θὰ εὑρετε φυσικώτατον, ὅτι λαμβάνω σήμερον μίαν ἀπόφασιν ὀρισμένην. Πρέπει νὰ τελειώσω...

Κύριος δὲ Τουλινύ. — Κυρία, βλέπω ὅτι εὐρίσκετε ὅτι ὁ ζῆλος μὲ παραφέρει, ὄφειλον νὰ σὰς εἶπω τίς εἶμαι (ἐγριζόμενος καὶ ὑποκλίνων): Μάρκος δὲ Τουλινύ, τριάκοντα καί... τινὰ ἔτη, πλουσιώτερος ἢ ὅσον ἤξιζα νὰ εἶμαι καὶ λίαν ἄγχιος, διότι δὲν ἤμην πάντοτε ἀρκούντως τοιοῦτος.

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Α. Ζ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ ἀνάγκη τῆς λήψεως τροφῆς ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ αἰσθήματος τῆς πείνης.

Κατὰ ποίας ὥρας καὶ ποσᾶκις τῆς ἡμέρας πρέπει νὰ γευματίξῃ ὁ ἄνθρωπος; Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συνηθείας. Ὅπως δὴποτε ὅμως ἡ Ὑγιεινὴ παραγγέλλει νὰ ἐξη τις ὀρισμέναις τὰς ὥρας τῶν γευμάτων (προγεύματος,

γεύματος, δείπνου). Ἡ ἀταξία εἶναι λίαν ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν υγείαν. Κατὰ γενικὸν κανόνα δὲν πρέπει νὰ παρέρχωνται οὔτε πλείονες τῶν πέντε, οὔτε ὀλιγότεραι τῶν τεσσάρων ὥρων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἐτέρου γεύματος.

Μετὰ τὸ γεῦμα καλὸν εἶναι ν' ἀναπαύηται τις ἐπ' ὀλίγον, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι φυσιολόγοι: τοῦτο δὲν εἶναι ὅλως ἀκριβές, καλὸν ὅμως εἶναι νὰ μὴ δίδηται τις εἰς ἐντονον σωματικὴν ἐργασίαν. Τοῦναντίον ὅμως μετρία ἀσκήσις μετὰ τὸ φαγεῖν διευκολύνει τὴν πέψιν: δέον ὅμως τῆς τοιαύτης ἀσκήσεως νὰ προηγηθῇ βραχεία ἡρεμία.

Δὲν εἶναι καλὸν νὰ κατακλίνηται τις τὸ ἐσπέρας ἀμέσως μετὰ τὸ φαγεῖν, διότι τοῦτο καθιστᾶ καὶ τὴν πέψιν δυσχερῆ καὶ τὸν ὕπνον τεταραγμένον.

D'

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Ἀριστόβουλον Τ. Πρετεντέρην. Κραγιόθρα καὶ Κ. Ν. Ζῶτον. Βέλιζι. Βεβαίως, διὰ νὰ μᾶς ἐπιστρέψετε τὰ φύλλα μετὰ παρέλευσιν 9 ὀλοκλήρων μηνῶν θὰ σὰς παρουσιάσῃ ἀφεύκτως ἀπόδειξις πληρωμῆς. Καλὴν ὄρεξιν, ἀφοῦ δὲν ὑπάγεσθε εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων. — Δεσποινίδα Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου. Ἐλήφθη. Προσεχῶς δημοσιευθήσεται. — κυρίαν Ἠλ. Μιχαλοπούλου καὶ κ. Γ. Σ. Λύκαν. Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν.

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν ἐξώφλησιν τῶν μέχρι τοῦδε πωληθέντων φύλλων «Ἐκλεκτῶν» καὶ «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων», νὰ δηλώσωσι δ' ἡμῖν τὰ ὀνόματα τῶν ὀλίγων συνδρομητῶν ἡμῶν, τῶν δυστροπούντων νὰ πληρώσωσι τὰς συνδρομάς των, ἵνα λάβωμεν τὰ κατάλληλα μέτρα.

Ἡ Διεύθυνσις.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ ὁστίαν περιέχει: εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγὲς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνθης» ὁδὸς Πρασσείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμᾶς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων. Προηγούμενων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρασσείου, ἀριθ. 10.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΩΝ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»,
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τιμὴ τῶν δύο τόμων:

Ἐν Ἀθήναις δρ. 7, ταῖς ἐπαρχίαις 8, τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 8.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ἹΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τιμῶνται:

Ἐν Ἀθήναις δρ. 6, ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 7, τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 7.